

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia, Pa. 19141

ЖОВТЕНЬ

9

October

1969

Едвард Козак:

Газдівський танець, олія

НАШЕ ЖИТТЯ

P. XXVI. ЖОВТЕНЬ Ч. 9

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня
Редагує Колегія — Лідія Бурачинська, Рута Галібей, д-р Наталя Іщук, Олена Лотоцька, Ірина Пеленська, Марта Тарнавська, Наталя Чапленко.
 Листування й передплату висилати на адресу:

4936 N. 13th St.

Philadelphia, Pa. 19141

Tel. DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді від січня 1963 \$5.00
 Піврічна передплата \$2.75
 Річна передплата в Англії 1¼ ф. ст.
 Річна передплата в Австралії 4 а. д.
 Річна передплата у Франції 15 н. фр.
 Річна передплата в Німеччині 12 н. м.
 Річна передплата в Бельгії 150 б. фр.
 В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
 Поодинокое число 50 центів

Зміст:

Р. Лубківський: 3 пісень моєї матері
 Конгрес УККА
 Кампанія приєднання членства
Н. Чапленко: Дівчачий вечір
М. Остромира: Зустріч під Іскоростенем
О. Лукашевич: Інституту Алленде
 МЗО: Перестерігати чи ні?
О. Залізник: Рушничок
 Передбачлива мати: Ще одна родинна проблема
Н.: З побуту Гуцульщини
О. К.: Значення Світлички
 Із Конференції США у Дітроїті
З. Галів: Святочне печиво
 „ Дріжджеве печиво
Н. Ч.: Чи справді MSG шкідливий для здоров'я?
З. П.: Хто приходив до Петруся?
Н. Смолій-Герць: Оленка-боягузка
М. Федорович: Богданкові приятелі
Г. Черинь: Школа, вітай!
І. Кульська: Ми з братом
 The Tenth Congress of UCCA
І. Palevich: Unity via Diversity

На обгорці:

Із багатой збірки гуцульських типів мистця Едварда Козака вибрали ми картину „Газдівський танець”, олію. Вона входила в склад його виставки в Гантері 1968 р.

OUR LIFE

VOL. XXVI. OCTOBER No. 9

Edited by Editorial Board
 Monthly publication except August,
 of the Ukrainian National Women's

League of America, Inc.
 4936 N. 13th St.
 Philadelphia, Pa. 19141
 Tel. DA 4-7304

Subscription in the United States of America \$5.00 per year, half year \$2.50. Subscription in Canada \$5.00 per year, half year \$2.75. Subscription in England 1½ pound sterling per year. Subscription in Australia 4 Austr. dollars per year. Subscription in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Penna. under the Act of March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
 245 Wigman Rd.
 Bilborough Estate
 Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
 49 Linden Gardens
 Notting Hill Gate
 London W. 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
 16a Prospect St.
 Glenroy, W9, Victoria
 Australia

ФРАНЦІЯ:

Daria Melnykovych
 c/o No. 7 887 93 de Paris
 26. rue de Torcy
 Paris 18-e
 France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
 Haus der Begegnung
 8 Muenchen 27
 Rauchstr. 22

On the Front Page:

Edward Kozak: Hutzul Dance, oil.

На терені США

4. жовтня — Міжклубна Виховна Конференція — Окр. Рада США в Ньюарку
 11. жовтня — Осінні Вечерниці — 90 Відділ США у Філядельфії
 11. жовтня — Вишивані Вечерниці — 22 Відділ США в Шикаго
 11. і 12. жовтня — Прогулянка до Вашингтону — 64 Відділ США в Нью Йорку
 12. жовтня — Печення бараболі — 11 Відділ США в Трентоні, Н. Дж.
 19. жовтня — Вечір Жіночого Пера — Окр. Рада США в Нью Йорку
 19. жовтня — Хрестини 102 Відділу ім. кн. Ольги в Манстер, Інд.
 19. жовтня — Конференція Референток Сусп. Опіки — Окр. Рада США в Рочестері
 25. жовтня — Комісія Жін. Організації на X. Конгресі УККА в Нью Йорку
 26. жовтня — Відкриття Жіночої Образотворчої Виставки — 64 Відділ США в Нью Йорку
 25.—26. жовтня — Курси печива — 74 Відділ США в Шикаго
 2. листопада — Конференція Референток Сусп. Опіки — Окр. Рада США у Філядельфії
 2. листопада — Зустріч-гостина в користь Наглої Допомоги — 79 Відділ США в Бостоні
 9. листопада — Показ осінньої моди — 101 Відділ США в Шикаго
 15. листопада — Свято княгині Ольги — Окружна Рада з Відділами США і 12 Відділ Укр. Зол. Хреста в Шикаго
 15. листопада — Обрядове печиво — Культ.-Освітня Комісія США й Окр. Рада США у Філядельфії
 23. листопада — Конференція Референток Сусп. Опіки — Окр. Рада США в Клівленді
 23. листопада — 20-ліття Відділу — 22 Відділ США в Шикаго
 30. листопада — Вечір Літ. Конкурсу СФУЖО — Гурток Книголюбів у Філядельфії
 7. грудня — Конференція Референток Сусп. Опіки — Окр. Рада США в Нью Йорку

Замовляйте куховарський зшиток
НАТАЛІЇ КОСТЕЦЬКОЇ
ПЕЧИВО

40 приписів різноманітного печива
 Ціна 1.50 дол.
 Замовляти в Централі США

Роман Лубківський

3 пісень моєї матері

Дівочка краса —
На керниці прана,
На сонці сушена...

Лежить краса дівочая,
Зваблывая, знадливая,
Розсміяна, розспівана,
В любисточку викупана.

Ще й випрана в криниченьці,
На сонечку сушена,
На сонечку, на камені,
На гіллячку смерековім.

Ой там ішли парубочки.
Один каже: — Візьму собі.
Буде мені хустиночка,
Хустиночка мережана...

Другий каже: — Візьму собі.
Буде мені сорочечка,
Біленая, вишивана,
Гладесенько прасована.

Третій каже: — Візьму собі.
Бо ж я, братики, ізранений,
Рана кров'ю запікається,
Серце з болю істискається...

Нахилився, і підняв її,
І до серця притулив її,
Аж уся зачервонілася,
Спалахнула, заярілася...

Отака краса дівочая,
Чисто прана — у криничениці,
Біло сушена — на сонечку,
Любо ношена — при серденьку...

Конгрес УККА

Стоїмо тепер перед Десятим Конгресом УККА, цієї найвищої української установи у ЗСА. Нашій організації зокрема приємно повітати цей Конгрес напередодні 30-ліття існування УККА. Ми гордимось тим, що ми 29 років тому зрозуміли потребу хвилини і стали членами-основниками цієї установи.

Цей Десятий Конгрес УККА відбувається в особливому часі нашого національного життя. Спротив проти русифікаційних процесів в Україні знайшов відгомін у цілому світі. Українське ім'я наслідком цього спротиву стало відомим по цілій земній кулі. Немалу роль у поширенні цього розголосу, а особливо у відповідному навігленні подій в Україні, відіграв саме УККА. З другої сторони, у житті нашої еміграції назріли певні питання і проблеми, які не терплять дальшої проволоки їхньої розв'язки.

Розуміє цю потребу УККА, і помітне перенесення наголосу на працю УККА внутрі української громади, на налагодження наших внутрішніх проблем. Українське жіноцтво цілим серцем підтримує всі намагання налагодити наше внутрішнє життя і створити в ньому атмосферу взаємної пошани і терпимости. Сам спосіб переведення Конгресу також дещо змінений. Жінки не лиш мають можливість працювати у різних комісіях, але також будуть мати нагоду висунути і переговорити свої справи на окремій Комісії Жіночих Організацій. Можна тільки висловити надію, що наше жіноцтво підтримить цей Конгрес своєю участю чи то як делегати, чи як гості. А на майбутнє також підтримуємо УККА як вплатами до Національного Фонду, так і працею у місцевих відділах та у складових організаціях.

З Головної Управи СУА

Кампанія приєднання членства

Ухвалою Річних Зборів Гол. Управи постановлено провести в листопаді—грудні ц.р. кампанію приєднання членства. Плян кампанії розробила докладно в окремій інструкції п-ні Іванна Рожанковська, програмова референтка Гол. Управи. В кожній Окрузі цю кампанію проведе один Відділ у порозумінні і при співпраці з Окр. Радою.

Головні риси кампанії:

1. Гурт охочих, добре наставлених членок, які люблять випробувати нову методу праці. Найкраще було б, якби це були членки не-обтяжені іншими обов'язками в Відділі чи в Окр. Раді. Їх вклад праці був би одноразовий, отже притягав би членок, що не можуть узяти на себе тяглих обов'язків. Під проводом орг. референтки Відділу вони могли б заправитись до такого діла. Їх гурт прийняв би назву Організаційної Комісії.

2. Добра підготовка кампанії вимагає великої уваги Комісії. Це є -- збирання адрес, зладження картотеки, висилка листа, підготовка кампанії в пресі і радіопередачах, телефонічне заповіднення відвідин. Це все може забрати 2-3 місяці часу. Для тієї цілі Комісія повинна зійтись кілька разів, деякі завдання можуть члени Комісії виконати вдома.

3. Короткий час тривання кампанії. Плян передбачує для неї тільки два тижні з включенням трьох „вікенд-ів“. Бо й справді — довше не слід її протягати. Адже підготовна акція створила для неї пригожий клімат і це треба використати. Та й увагу і час членок Комісії не слід напружувати більш, як потрібно.

4. Кампанія мусить носити риси особистого, а не офіційного звернення. Всі заходи, чи то вступний лист чи телефонічна розмова, повинні бути пройняті сердечним підходом і вдержані в привітному тоні. Чемність і вічливість перемагають найбільш байдужих. Адже ми хочемо поширити на них дух згідливості і ширости, що охоплює всіх Союзянок.

Клич кампанії:

Підставою нашої кампанії — є її гасло. Його сформувала наша XV. Конвенція СУА як слідує: „Станьмо в обороні прав людини в Україні і підтримуймо це змагання в цілому світі“. У 1968-69 рр. ми провели кілька акцій у тому напрямку як заходи в напрямі звільнення жінок-в'язнів через „Амнестію“, лист в обороні прав української католицької церкви і декларацію з нагоди Тижня Поневолених Націй. Тепер стихійне нещастя, що зустріло Галичину, вимагатиме скріпленої нашої уваги. Про ці великі шкоди, що їх спричинила повінь, доходять до нас тривожні вістки.

Клич нашого зв'язку й уваги для потреб Рідного Краю не може залишити байдужим ніодної людини. Адже кожен пов'язаний із ним вузлами спогадів свого дитинства й юности, залишив там близьких людей, слідкує за наслідками русифікації. Це є мотиви, що зворушать молоду, сер. віку і старшу людину.

Підсумки кампанії:

Цій частині кампанії теж треба приділити належну увагу. У пляні кампанії є цілий ряд питань, що їх треба би передискутувати. Кампанія дасть членкам Комісії великий досвід, як щодо успішного висліду, а також неспіху заходів. Це все допоможе потім у дальшій праці орг. референтки та й у влаштуванні дальших кампаній.

Отже приступаймо до діла! Цей новий почин є сміливою спробою наших сил. Коли його проведемо в Округах, тоді ступаємо на шлях модерних організаційних засобів.

У МОЛИТОВНОМУ ПОХОДІ

Як щороку, так і тепер підготовляється на день 1. листопада молитовний похід українців, розсіяних у вільному світі. Того дня о 3-тій год. по полудні об'єднаємось усі в молитві за переслідуваного Архиепископа Кир Василя Величковського, арештованих духовників і монахинь та вірних. Нехай Господь Бог кріпить їх у цьому великому іспиті і дасть їм сили нести цей хрест.

Вже п'ятнадцятий раз членки СУА беруть активну участь у молитві й у ту хвилину об'єднуються з усім українським народом.

ГОЛОВНА УПРАВА СУА

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
У РОЦІ ВЕЛИКИХ РОКОВИН
1000-ліття смерти княгині О л ь г и
проголошує

КОНКУРС

НА ІКОНУ ЦІЄЇ УКРАЇНСЬКОЇ
СВЯТОЇ

Запрошуємо до участі в Конкурсі всіх українських мисткинь, що схочуть звеличати княгиню Ольгу, володарку української землі.

Умови Конкурсу: По розгляненні надісланих праць Мистецьке Жюрі признає за найкращі ікони 1. нагороду 250 дол., 2. нагороду 150 дол. і 3. нагороду 100 дол.

Реченець Конкурсу: 15. грудня 1969 р.

Ікона залишається власністю мисткині, а Союз Українок Америки залишає за собою право репродукції нагороджених картин.

Склад Жюрі буде поданий пізніше.

Мистці покривають кошти транспорту й асекурації на Конкурс, зворот на рахунок СУА.

При пересилці з заграниці прохаємо порозумітись з Комітетом Конкурсу.

Праці прохаємо надсилати до Централі СУА, подаючи прізвище авторки в заліпленій ковертці.

ДОПОМОГА БАБУСІ

Акція допомоги бабусі дала гарний вислід: разом маємо тепер 30 старших жінок під своєю опікою. Та не всі вони дістають наш журнал. Як гарно було б, коли б їх Відділи-опікуни передплатили б його для них! Або й інші Відділи, необтяжені постійною опікою, одноразово зробили б їм такий подарунок! Це дало б тим старшим самітнім жінкам щомісячну сполуку з організованим жіноцтвом.

Дівич-Вечір

Чергова нарада Культ.-Освітньої Комісії США відбулася 18. травня 1969 р. в Нью Йорку. Господарем його була Ньюйоркська Окружна Рада з головою Оксаною Рак на чолі. Участь взяли культ.-осв. референтки Відділів і зацікавлені цією ділянкою гості (20 осіб).

Зчитано такі доповіді: В. Ценко: „Дівич — вечір в Україні“, і Н. Чапленко: „Дівич — вечір на чужині“.

Керувала засіданням Л. Бурачинська. Всі присутні виявили велике зацікавлення темою і взяли участь у живій дискусії. Ми занотували багато цікавих думок, завважень і побажань.

Хоч доповідь В. Ценко буде розіслана по Відділах, але ми поділимося й тут головними думками з нашими читачками, бо серед них є багато і не-членів США.

Хоч який цікавий і старовинний є обряд українського весілля, але в міському побуті, в рідному краї він був цілковито занеханий. Весілля в містах відбувалися здебільша скромно, часто, „при двох свідках“. Була цьому не тільки матеріальна причина, але й „мода“. На селах він затримався був у повній красі до II. світової війни.

Приїхавши до Америки ми зі здивуванням зауважили звичай влаштовувати пишні весілля. Піддалась цьому впливові і наша молодь без заохоти до цього з боку старших.

До весільного обряду належить дівич-вечір, що по американському зветься „bridal shower.“ Він обов'язково відбувається за кілька днів перед весіллям. Наша молодь почала з власної ініціативи давати йому український характер і з приводу цього було багато запитань.

Ми не принесли з собою на чужину цієї традиції і батьки не багато могли допомогти. Треба було заглянути до етнографічних матеріалів (а їх не так легко дістати) і цей брак виповнити. Порівнявши і обговоривши обидві доповіді, ми можемо дати огляд українського дівич-вечора. З нього можна ви-

брати те, що в сучасному побуті можна застосувати.

Український дівич-вечір має відбуватися в домі молодої напередодні шлюбу в п'ятницю або суботу і триває від ранку до пізнього вечора. За цей час відбуваються такі дії:

- 1) Звивання гільця (вільця, деревця)
- 2) Плетення вінків
- 3) Запросини гостей на весілля
- 4) Подарунки для молодої від запрошених гостей
- 5) Поворот молодої з села і садовлення її на посад
- 6) Прихід молодого
- 7) Забава і танці
- 8) Хор дружок

Дівич-вечір — це остання зустріч — прощання молодої зі своїми подругами. Хор у цілому обряді виконує найголовнішу роль.

Хор співає пісні, що їх вимагає народний ритуал, а це вказує на колишній релігійний ритуал церемонії. Хор грає ту саму роль, що вона йому належала в античній трагедії, чи у всіх античних релігійних обрядах. Хор описує кожний чин весільних персонажів, звертається до присутніх, стараючись висловити їх почуття і з'ясувати значення ритуалу і всіх церемоній (Хв. Вовк). Ось кілька прикладів:

Перед виттям гільця:

В дорогу, буяри, в дорогу,
Та рубайте сосну здорову,
Та рубайте сосну деревце
Мелодій Наталії на гільце.

(З пісень Явдохи Зуїхи)

або:

Ми вілечка вили
Три зіллячка клали:

Весільне „гільце“ на Гуцульщині. Поруч „прапор“ молодого.
Decorated tree for the wedding ceremony in Hutzul region.
Beside it is the groom's banner.

І руту і м'яту,
Хрешатий барвінок
Пахучі васильки
Калинові вітки
Щоб любилися дітки.

Хор підказує, що треба робити: принести гільце (маленьке деревце або зелену гілку), треба його звити, прикрасити. Деревце встроляють у хліб і воно стоїть на означеному місці на столі під час весілля. Починають прикрашувати батьки, а потому всі присутні по старшині. Гільце — це символ нової родини.

З неменшою церемонією відбувається плетення вінків, а хор від імені молодої співає:

Вийте дівочки собі і мені,
Собі вийте з руту м'яті,
Мені вийте з барвіночку.

Плетуть вінок молодій всі присутні дівчата і жінки, влітаючи по кілька листочків. Кладуть його на хліб, підносять матері, а мати кладе на голову молодій. Крім того, плетуть вінки для молодого і дружок. Для молодої він пишніший, прикрашений позлітками, не раз мажуть його медом, а обов'язково втикають головку часнику, що мав магичне значення. В старовину на Україні плели вінки з пир'я, на що вказує пісня:

Летів горностаї через став,
Золоті пир'ячка попускав;
То підіть, дружечки, позбирайте,
Марусі віночок звивайте.

Залишки звичаю прикрашувати вінок залишилися і до наших часів. Та вічно зелений барвінок як символ тривалого кохання займає перше місце. Навіть „київські вінки“ що їх продавали готовими, переплітали барвінком. (О. Воробай).

Вінок взагалі — це символ невинності, головний убір молодої, що його тепер занехаяли, прийнявши „вельон“, що не має нічого спільного з українською традицією.

Приготувавши гільце й вінки, молода з дружками вирушає в село просити на весілля, обов'язково в напрямі сонця. Голові запрошеної родини молода дарує шишку (спеціальний хлібець у формі шишки), а її запрошені обдаровують дрібними подарунками. Додо-

му повертаються з відповідним церемоніалом, староста чи батько обводять молоду тричі довкола стола, тримаючи її за хустину і саджають на посад. Прихід молодого (що зі своїми боярами просив до себе гостей на весілля, незалежно від молодої), що його з відповідним церемоніалом саджають біля молодої, завершує обрядову частину дня. Закінчується вечір забавою і танцями на дворі. Всі танцюють з молодою, починаючи від батька.

Рамці цієї статті не дозволяють дати повний опис дівчачого вечора. Та це й не було нашим завданням. Ми хотіли звернути увагу на практичний бік і можливості виконання цього передвесільного обряду. Не виключаючи тих моментів, що ми вгорі подали, чи не можна би виконати їх, або зімпровізувати в одному вечорі? А як організувати співи? Пісні весільні не є складні, а при наполегливості та добрій волі, з допомогою фахівців можна б до них і ноти знайти. Це й почали ми робити... А треба сказати, що українська пісня, якою ми так пишаємося, цілковито зникає у нашому побуті. Тож, може нам пощастить розбуркати серця нашої молоді і відродити її. Можливо, що улаштуванням дівчачого вечора, що їх наша молодь спонтанно за американським прикладом прийняла, ми зможемо відновити й наш національний звичай співу українських пісень при різних родинних okazіях.

НОВІ КНИЖКИ

Докія Гуменна: Золотий плуг. Роман. Об'єднання Укр. Письменників „Слово“ Нью Йорк, 1968. З портретом авторки. Ст. 292. Ціна 5 дол.

Щораз частіше сягаємо тепер уявою в наше передісторичне минуле. Так і герой цього роману Микола Мадій, що взяв собі за дипломну тему історію скитів із Причорномор'я. Він вглиблюється в усі джерела, що можуть подати вістку про них і пробує розгадати всі загадки минулого. А рівночасно життям шарпає його між дівчиною-з'явою, що немов виринула зі скитського кочовища і дівчиною-медузою, що зазіхає на його

свободу. Та перемагає дух родового зв'язку. У державницькій системі скитів він знаходить зародки княжо-дружинної держави та пізнішої запорізької вольниці.

Лука Луців: Іван Франко, життя і творчість. Наук. Т-во ім. Шевченка і Свобода. Нью Йорк, 1966. Ст. 64. Ціна 1.50 дол.

У роковини Івана Франка появилася праця, що подає хоч короткий, але вичерпний життєпис поета та докладний розгляд його творчості. Хоч головні дані цих діянок уже добре відомі, проте видання було дуже потрібне. Численні твори, якими вшанували поетів Івана Франка в Україні, виявляють надто тенденційне наświetлення. Автор дбайливо вибирав їх головні напрямні й опрокинув їх твердження.

Василь Барка: Жовтий князь. Повість. Нью Йорк 1968. Мист. оформлення Я. Гніздовського. Видано заходами 86 Відділу Союзу Українок Америки. Ст. 212. Ціна 3 дол.

Переживання людей, що перейшли великий голод 1932-33 рр. вже не раз були темою повістей і оповідань. Та можна сказати, що ніде вони не були змальовані з такою силою і глибиною, як тут. Малий хлопчина, що зостався один із цілої сім'ї — позначений ними на все життя. Поодинокі епізоди, як смерть рідних чи заховання церковної чаші — це сильні драматичні сцени. І знаменне те, що посеред цього яскравого безправ'я нещасні жертви не втратили людської гідності і кращих поривань.

Л. Б.

СВЯТО НА СОЮЗІВКУ

Окр. Рада СУА з Ньюарку знайшла відповідний спосіб для вшанування роковин св. Ольги. Дня 15, червня 1969 р. влаштувала прогульку на Союзівку, в якій взяло участь 90 членок із риних Відділів Округи. В програмі відчитано монтаж і роману С. Склярєнка „Святослав“ і Н. Королеви „Легенд“ та продеклямовано вірш Олесь „Княгиня Ольга“. Була ще й розвагова частина, получена з виграшем.

Така форма відзначення роковин краще відповідає нашому членству завдяки приємній товариській атмосфері та можливості спільного виїзду. В улаштуванні подібних імпрез треба це взяти до уваги.

Марія Остромира

Зустріч під Іскоростенем

(Уривок із повісти)

Княгиня ходила по наметі, схрестивши руки на грудях. На обличчі, освітленім загравою від огнища, що горіло в куті намету, появились тіні. Важкі думки додолу гнули їй гарну голову. Кругом тиша, мертва тиша, яка буває тільки перед великою бурею. Тільки рівномірна хода вартового перед наметом ворухила цю дивну тишу ночі. І враз моторошно стало княгині. Чого це вона куняє серед тієї непроглядної ночі на цій болотистій земельці? Перед очима встали всі труди і невгоди, зв'язані з добуттям Іскоростеня. Якби їй тепер хтось удруге радив вибратись у такий похід, нізачо в світі не пішла б. Не тому, що розніжилась вона, і стали страшними для неї воєнні труди і невгоди. Навпаки, всякі труди і невгоди манили її досі і надалі манитимуть. Тільки що вона побачила, шойно сьогодні побачила, яке це безглуздя сидіти ось тут, серед мочарів і багон та здобувати отой нещасний город. У ритм її думок почали вриватись зайві звуки, а згодом страшний крик і гомін понісся від сторони Іскоростеня.

Перелякана виглянула з намета. Осяяний загравою табір видно було, як на долоні. Не горів Іскоростень. Доми, побудовані з дерева, криті соломною горіли, наче смолоскипи.

Біля свого намету побачила скріплену варту. Чомусь із полегшенням відітхнула. Не знати, хто це подбав про її безпеку?... Мабуть, Свінальд. Старий хитрун! Сам, певне, пішов здобувати Іскоростень.

Від осіннього холоду тремтіла

вся. Закрила вхід парчевою завісою і подалася в глибокий намет. Наблизилась до кута, де на лежанці, вкритій ведмежими шкурами, спав її син, наступник князя Ігоря — малий князь Святослав. І тепер шойно стало їй ясно, що це для нього, Святослава, вибралась вона у той похід. То він, а не вона, був месником батька. З якою ж гордістю дивилась вона на нього, як їхав на коні поміж воеводою Свінальдом і виховником своїм Асмудом, як перший кинув рогатиною, починаючи бій.

Враз заворушилося щось біля завіси, і в наметі появилася страхітлива постать жінки. Одяг пошарпаний і попалений, волосся розпатлане, лице — рана одна, руки покривавлені. Божевільними очима глянула в напрямі, де лежав малий Святослав.

— А, проклята! — прошипіла вона, звертаючись до княгині. — Радуюсь виглядом свого сина?! А моїх трое згинувло в пожарі горючої хати, серед страшних мук. А я ніяк — розумієш ти? — ніяк не могла врятувати їх! На моїх очах завалилось горище і присипало їх. І я хотіла згинувти разом з ними та клятві дружинники твої виволікли мене з пожарища. А чоловік мій — ладо моє — згинув на забороллах города, захищаючи нас перед клятими наїздниками.

Наближалась до лежанки малого Святослава і божевільні очі свої впилила в його обличчя. Обгорілі руки затиснулись у п'ястуки, і вона з одчаєм зашипіла:

— О, проклята будь разом із сином своїм! Підступ і хитрість — це страшна, непереможна зброя твоя, якою знищила ти бідну деревлянську землю. Хай же від підступу і зради згине оцей син твій. Тільки не тепер ще, замала кара це була б для тебе, — а тоді, коли найвище зніматиметься на своїх дужих крилах і зором своїм досягатиме просторів, яких не досяг ще жаден із полянських князів. Так, тоді — в самому розквіті сил своїх — хай згине марно! Хай згине так, як згинув мій чоловік!

— Геть! — крикнула несвоїм голосом княгиня і показала рукою в напрямі виходу. Страхітлива постать жінки подалась туди і зникла, наче привид. Тільки занавіса ледве помітно коливалася...

Княгиня втомленим рухом піднесла руку і потерла чоло.

— Сон — привид чи дійсність? — питала себе: — Невже ж вартові не бачили її? А може це тільки сниться мені...

Малий Святослав заворушився на лежанці. Погладила його золотисті кучері і дбайливо вкрила теплими шкурами. Ще пропасниці набереться дитина! І навіщо його було тягнути в ці болота? Це вона, окаянна, затягнула його сюди. Помсти заманулося їй. Яка ж вдячна була Богам, що старі звичайні палення жінок на кострі, при похороні чоловіків, поволі затирались. Так, вона вдячна була, що її не спалено, та що Боги дали їй змогу помстити смерть Ігоря. А, однак, де ж ця насолода від виконаної помсти? Іскоростень горить, деревляни покорені, їхня земля у її стіп... Ніхто з київських князів не розбив їх на прах, як вона, а проте... не вона їх, а вони її покорили. Наче орлиця з полонаними крилами, відступатиме від їхнього города. Ніколи вже вона не підніметься до високого лету. Невже та нещасна деревлянська жінка з обгорілими руками підтяла їй крила?...

А крики і голосіння з Іскоростеня не вгавали. Це полянські дружинники мстили на деревлянах смерть свого князя. Ах, припинити б ці страшні розпучливі крики, це нестерпне голосіння. Це ж сто разів гірше від усякого костра. Яка ж довга ця ніч! Чи ж вона ніколи вже не скінчиться? Покликай б когось... В уяві встав Претич, збунтований Претич, що ввечері не хотів виконати наказу. Він добре радив, та княжа гордість не дозволила їй послухати його ради. Покликала вартового.

— Чи воевода Свінальд здобуває Іскоростень? — запитала.

— Так, світла княгине! — впадала відповідь з-під шолома.

— А кому довірено наглядати над табором?

— Воеводі Претичеві.

— Негайно покликати його! — впали різкі княгинині слова, і за нависа, легко коливаючись, закрила намет.

Княгиня легко відітхнула, наче б хто зняв із неї бодай половиною того тягару, що досі давив її.

— З перемогою поздоровляю тебе, достойна княгине! Іскоростень упав. Князь Ігор помщений! — сказав, входячи, воевода Претич.

Підняла голову і жевріючими з одчаю очима дивилась на нього.

— Невже, княгине, не можеш простити мені несповнення наказу? — запитав збентежений.

Потерла рукою чоло, наче відігнати хотіла всі страхіття, що мучили її досі.

— Слухай, воеводо! Чи не можна б припинити оцих страхітливих криків і стогонів. Я ж не можу цього стерпіти!

— Раз пущеного згори каменя не спинити, княгине. Невже легко зупинити розшалілих у бою дружинників? Невже спиниш завзятого воеводу Свінальда? Іскоростень здобутий. З його оборонців одні перебиті, інші попали в неволю. Наші дружинники гуляють по здобутому городі.

— Слухай воеводо! Ти казав, що цей дивний грецький Бог не є помстою, а любов'ю каже підходити до ворогів своїх — говорила, як непритомна.

Глянув на неї здивований.

— Так, княгине, бо помста тільки помсту родить.

— І ти, воеводо, поклоняєшся цьому новому Богові?

— Ні, княгине. Невже думаєш, що воевода Претич такий скорий міняти старих богів своїх предків на нових? А втім, я ж казав уже, що тільки слабі шукають охорони. А в мене своєї власної сили доволі.

— Нічого, воеводо, — зупинила його рухом руки. — Тільки цей гул страшний... стерпіти його не можу! — Вхопилась обома руками за голову. — Зупини це, воеводо, прошу тебе...

— Як же, княгине?! Це неможливе! — стояв безрадний.

Княгиня мовчки слухала його слів, наче б не розуміла їх, наче б

Що скажете про нас ?

ВРАЖЕННЯ ТУРИСТОК

Вітаючи редакцію з 25-літтям, не можу не підкреслити однієї цінної риси редагування Н. Ж., а саме — зберегання чіткої „генеральної“ лінії СУА. Від першої до останньої сторінки все написане, зредаговане й видає дбайливо, із знанням і тактом, що так корисно визначає всі наші жіночі видання.

Тому дивно виглядає закид О. Чорнобицької з Австралії, відомої поетеси, щодо прогріхів проти нормативної мови, але без наведення хоч одного прикладу. Мені здається, що не слід звужувати мову до слів, записаних у словниках. Мова живе й розвивається і на одне й те саме поняття буває часто кілька слів. Письменники мають добре право вживати слів із своїх сторін і тим збагачувати нашу літературну мову місцевими висловами або й новотворами. Від Котляревського аж до Ліни Костенко всі так робили й роблять!

Необхідно завести нові рубрики в Н. Ж. Чому не вмістити заклик до листування між читачками? В американських журналах є такі „Френдшип Клуб“-и, де читачі подають свої світлинки, зацікавлення і просять нав'язати листування. Це особливо важливе для тих читачок, що живуть серед

щось маячилося їй. В пам'яті виринали давно забуті картини. „Подай керму, Прекрасо!“... Вона, знесилена жінка, налякалася страхіть війни і в нього, Претича, помічї шукає.

— Як тільки вернеться воевода Свінальд зі своїми полководцями, зараз же хай скличе военну раду! — сказала сухим, діловим тоном. — Як усі зберуться, хай дасть мені знати.

Воевода зложив глибокий поклін, належний княгині, і мовчки вийшов. До нього говорила тепер не втомлена страхітливими привидами жінка, а княгиня, що вислала свої полки до бою і ждала їх звиятного повороту.

Уривок походить із повісті авторки „Подай керму“, виданої заходами видавництва „Америка“ в 1952 р.

чужого моря, далеко від наших осередків. Варто було б завести рубрику: „Враження туристок з України“.

Вважаю видавання додатку „Нашим малцям“ на двох сторінках зайвим, бо маємо зразково редагований журнал для дівчорі „Веселка“, отже не слід роботи дублювати! Натомість слід і конче потрібно присвятити ці дві сторінки нашій жіночій молоді, як „Трибуна молодих“.

Іван Дурбак, Трой, Н. Й.

ЗМІНИТЬ НАЗВУ

Мені подобалася ідея Ред. Колегії впровадити цю рубрику в журналі. Та до самої назви я мала б застереження. Прочитавши наголовок, то кожному мимоволі насувається питання, про кого тут мова. Чи про Ред. Колегію? Чи про нас, читачів, чи про журналістів, чи про нас, звичайних рабів Божих? Ця назва витворює почуття, неначе б читачі були лавою присяглих, а ті, що творять журнал — якимись злочинцями, що їх треба з усіх сторін обкладати батогами. Навсправжки — ми всі люди, ми всі грішні. Ми повинні писати про себе, а про нас — нехай пише історія. Тому я цю рубрику назвала б „Ми — про себе“, або „Самі — про себе“, або „Правда в очі“. Хоч ця остання назва не досягне того, що хочемо, бо, як сказав колись Пілат: „Що є правда?“ Правда одного є отрутою для другого. Ми всі змагаємо до правди, живемо для правди, вмираємо за правду, але правда для кожного є чимсь іншим, для кожного приходиться в іншій одежі. З другої сторони така рубрика, як „Правда про себе“ чи „Правда не поза очі“ викличе потребу в читачів розв'язати свій язик хоч раз у житті, вхопити за перо і написати до редакції:

„Ой, не пишу пером ані атраментом Тільки ширим серцем, наче

[діяментом!“

Віра Ке, Торонто

Чи Ваша приятелька вже має „Наше Життя“? Якщо ні, то подаруйте їй його з нагоди свят чи іменин!

НАШЕ ЖИТТЯ — ЖОВТЕНЬ, 1969

Оксана Лукашевич

Інститут Алленде

Репортаж

Для багатьох, що приїжджають тут на короткий протяз часу, мексиканське місто Сан Мігуель залишається немов чарівним сном-фантазією, а не дійсністю. Тут людина неначе перенесена з часу і простору кудись далеко в зовсім новий, хвилюючий світ. Це невелике місто „горбів і дзвонів“ особливо чарівне в проміннях заходячого сонця. Тоді воно переминюється в гармонію теплих кольорів, що стають справжнім переживанням.

У 1954 р. францісканець Хуан де Сан Мігуель, шукаючи за відповідним місцем для заснування монастиря та школи, задержався на одній горі центрального Мексика, на горі, що була положена 5.000 стіп понад поземом моря. Перед ним розстелялася прегарна долина, що в ній проживало мале, підприємчive плем'я індіан Отомі. Цей монах зразу відчув, що саме це було вимріяне місце, за яким він так довго шукав!

Своїм положенням, підсонням та природніми джерелами холодно-свіжої води воно було справді найбільш відповідне. І здійснився задум цього францісканця. Засновано монастир, місійний осередок і школу в цій прегарній долині. А місце по сьогоднішній день носить його наймення — Сан Мігуель.

У 1936 р., приблизно 400 років пізніше, американець Стерлінг Дікенсон зупинився на цій самій мексиканській горі. І перед ним розстелився цей самий величавий краєвид. Однак яка зміна! Замість індіанської оселі внизу блистало невелике, але яке чудове місто Сан Мігуель. Саме ця мальовнича панорама захопила цього мистця. Чи ж то дивно, що мандрівка його саме тут закінчилася? Він нарешті знайшов свій „Шангри-Ля“, місце, де він поселиться, буде дальше творити, а колись у майбутньому заснує школу для нових поколінь мистців.

Великі задуми і пляни мистця Дікінсона здійснилися. У 1938 р. він заснував школу „Інститут

Інститут Алленде в Мехіко. На передньому пляні авторка допису.
Institute Allende in San Miguel, Mexico with its alumna,
Miss Oksana Lukashevych in front of it

Алленде“ в прегарній літній палаці багаті еспанської родини Кавнтів із Ля Каналь. Краса околиці і наймення мистця притягнули студентів. І вони щодня виходять на згадану гору, щоб подивляти красу краєвиду й малювати його.

І тепер ця школа Інституту Алленде притягає до себе студентів, мистців, професорів із цілого світу. Лиш із ЗСА тут постійно перебуває около тисяча осіб, мистців, письменників, музик. Вздовж терас згаданого інституту приміщені мистецькі студії, робітні й галерія школи. А дальше за школою на просторі садів і городів збудовано готель інсти-

туту, як рівнож житлові приміщення для студентів.

Інститут Алленде є включений в університет Гванауато. Має два окремі відділи — мистецтва й літератури, в яких студенти можуть робити магістерські праці. Тому вже маємо багато абсолювентів цього мистецького центру, що діють у великих осередках, як малярі чи професори.

До Сан Мігуель я приїхала у вересні 1968 р. Перше моє враження з Мексика, при зустрічі з невідомим мені світом, викликало в мене дивне почуття. Культура та дивні звичаї цієї гарячої країни зовсім відмінні від європей-
(Докінчення на ст. 10)

На виховні теми

Редагує Вих. Комісія США

Перестерігати чи ні?

Говоримо тут про вживання української мови. Доки дитина перебуває під виключним впливом матері й батька — уживання української мови є очевидне, самозрозуміле і зовсім природне. Але як поступати, коли дитина йде до школи, де вона починає вживати американської мови, і при науці, і при забаві? Мимоволі дитина засвоює чужу термінологію і переносить її на терен рідної хати. Чи можливо і чи справді потрібно тоді далі перестерігати виключне вживання рідної мови? Тепер, з початком шкільного року, справа набагато актуальності.

Шкільна праця може, при вкладі підготовки зі сторони батьків і при добрій волі, стати нагодою поширити знання і вживання рідної мови, а не лише перешкодою. Перш усього добре подбати, щоб дитина не втратила зв'язку з українським товариством однолітків. Це допоможе зберегти вживання української мови для розваги. Вдома слід задержати вжиток виключно української мови, але поширити її також на шкільні потреби. Що старша дитина, то більше праці це вимагатиме від родичів, тому, що нам треба буде відсвіжити знання термінології предметів, які дитина переходить у школі.

З часом, коли з дитини стає молода людина, її зацікавлення поширюються далі. Розмови, що їх ведемо вдома, виходять поза межі щоденних потреб. Ми показуємо, що навіть дуже складні думки чи найбільш модні теорії можна легко висловити українською мовою. Ми дбаємо про те, щоб у хаті були українські журнали і газети, які порушували б теми, що хвилюють молодих людей. Але найважливіше, ми дбаємо про те, щоб ми самі вільно висловлювались українською мовою на різні теми і не мусіли вживати американських слів.

Весь цей час вживання української мови є природне і само-

зрозуміле. На дітей впливаємо, чи навіть нагискаємо, щоб уживали цю мову вдома, чи поміж товарицями. Робимо це послідовно, але без шантажу і без підкупства. Дитина мусить уживати рідної мови тому, що це для неї природний спосіб порозуміватись, а не на те, щоб одержати якунебудь нагороду.

До речі було б тут згадати чому батькам треба так пильно і послідовно перестерігати вживання української мови. Не раз зустрічаємо молодих людей, які в доростаючому віці, здавалося б, цілком занекали вживання української мови, а стаючи дорослими, послідовно її уживають. Може це справді правило і тоді нічого нам журитись, якщо наші діти на кілька років перестануть висловлюватись по українськи? Боюсь, що ми можемо сильно розчаруватись. Можливо, що доростаючи, молода людина справді знаходить себе, і бачить потребу вживання української мови. Але, якщо вона її не вживала постійно в час доростання, вона може почати відчувати брак потрібних слів. Деякі можуть надолужити цей брак читанням українських книжок і поважними студіями над українською мовою. Однак це тільки одиниці. Ми добре знаємо, як мало вільного часу у молодих людей. Якщо їхні студії й уподобання не йдуть по лінії літератури, чи філології, їм буде прямо неможливо надолужити цей недолік у мові. Тоді станемо інтелігентних людей, українців, що будуть у щоденному житті вживати рідної мови, але, коли тільки прийдеться висловитись на тему професійну, чи може навіть на тему теперішньої світової ситуації, вони будуть уживати мішаної мови, не тому, що не схочуть по українськи говорити, а прямо, не зможуть. Тому, хоч як невдячним може нам у тому моменті виглядати наше завдання, допоможім нашим дітям опанувати українську мову змалку. **МЗО**

Розмова з мамою

ЧИ ВІЛЬНО СТРАШИТИ ДІТЕЙ?

Мій син має 7 років і панічно боїться зубного лікаря. Нещодавно я його насилу туди затигнула, але нічого не можна було з ним вдіяти.

Безрадна

На цій сторінці ми вже писали раз про почуття страху у дітей. Таких дітей, як Ваш синок, багато. На цьому місці хочемо підкреслити, що діти родяться без почуття страху, а щойно згодом його набувають. Треба ствердити, що страх у маленьких дітей є до певної міри охороною, наприклад, від вогню чи гарячої води. Випробувавши раз їх дію на собі, вони вдруге вже не пробують цього, знаючи, що це може дати неприємні наслідки.

Спричинниками страху є у великій мірі самі батьки. Коли мати боїться грому чи тварин, діти напевне навчатимуться цього від неї. У дітей дуже розвинена спостережливість і тоді в них самих зростає почуття непевності й небезпеки. Тому батьки повинні своє почуття страху не тільки контролювати, але й не лякати дітей зайвими погрозами.

Дуже часто старші лякають дітей поліцейськими і лікарями, замість навчити їх, що ці люди можуть допомогти в найбільшій потребі. Скільки то разів поліцейський допоможе дитині перейти дорогу, або привезе її додому, коли вона зіб'ється з дороги. Те саме діється з лікарем. Коли мати не може дати собі ради з дитиною, тоді вона погрожує дитині „паном доктором, що дає нечемним дітям застрики“ або вирве їм зуби.

Тому й не диво, що діти бояться ходити до лікарів і навіть дуже часто не признаються, коли в них щось заболить. Не від речі буде пригадати, що старші теж уживають фрази: „Не їди до лікаря чи дентиста, бо їх боюся“. Коли дитина чує таке ствердження від найвищого авторитету, якими є батько або мати, приходять до висновку, що до цього мусить бути якась поважна причина і починає також боятися того.

У Вашому випадку Ви повинні дитині терпеливо пояснити, що зубний лікар його друг і коли з ним заприятелює, то це вийде йому на користь. У дитини треба переломати почуття непотрібного страху та викликати почуття певності й довір'я до тих, що є покликані їй допомогти.

Роксоляна

Рушничок

(Закінчення)

А ткання — це також жіноча робота в нашому селі. Не було там фахових ткачів, що ткали для заробітку. Кожна господиня ткала стільки, скільки було потрібно для її родини. А полотна все багато треба було на „рубаття“ — сорочки, попередниці, простирали, скатерки і рушники. Полотна треба „від колиски до гробової дошки“ казала бойківська поговорка. На пеленки зі старого вже м'якого полотна, на вбрання для цілої родини і на гарно вишивану сорочку для „молодої“ і для молодого, яку йому дарує дівчина, тонку, білу, гарно вишиту. Рівенького полотна треба на вишивку, інакше не будуть гарні ні „хрестики“, ні „зернятка“, ні „косиці“, ні „прошивка“, ні „кривулька“.

Велика морока з тим тканням! „Мотати“ нитки з веретен на мотвила, обчислити пасма на мітках, навивати й обчислювати основу, набирати на кросна, навивати на вал, пересилляти через ничиниці. А потім бистро і сильно вдаряти бердом, перекидати човенце. Скільки ліктів витче за день? А ще й треба на „потаку“ навивати нитки на нові цівки, щоб були все під рукою. Так ткалося полотно, і рівне, і просте, і чиновате, і в партиці на скатерки і рушники. Цікава видавалась мені та робота, як хотілося попробувати своїх сил! Та мені, малій ще тоді, дозволяли перекидати човенце і невправно прибивати бердом хіба на якімсь ключанім полотні, на якому не так видно, чи воно рівно виткане.

Основу накладалося на особливих кілках, поприбиваних на довгій стіні, на якій не було вікна. А хати були дерев'яні з грубих смерекових кругляків, у зруб зроблених. Жінки хвалилися, скільки то стін основи вони наснували! Але готове полотно міряли на лікті, на п'яди. На метри продавали крамське полотно, якщо було коли у місцевій крамниці, а своє доморобне таки годилося міряти на лікті за старим звичаєм.

Та ще не кінець роботи. Тепер треба білити полотно, себто сте-

лити мокре на зеленім моріжку за зарінком. Коли лиш гаряче сонце висушить його, тоді треба збирати скоренько рівними складками, занурювати у воду і знов на сонце. Так день за днем, аж доки сіре зразу поясніє, вибіліться. А потім ще треба його в зільниціх золити, себто парити лугом із березового попелу.

Був тоді звичай вишивати рушники не лиш для краси святих і патріотичних образів, але й для звичайного вжитку. Окрім узорів вишивали такі написи, як „Добрийдень“, „Хто рано встає, тому Бог дає“, „Без Бога ані до порога“, а це нагадувало тим, що його вживали з самого ранку про денні обов'язки. А вже рушник із написом „Біле личко утирай, мене, серце, споминай“ хіба був призначений для когось дорогого?

Так постав колись і мій рушничок, 60 чи й більше літ тому. Не знаю, хто сіяв той льон, хто його полов, брав та стелив, хто пряв та ткав, чи була то Настася, Гафа чи Параця. Але ткався він у моєму рідному селі з почину моєї мами. Не „дарувала його рідна мати моя“, він так якось сам залишився, відбувши свою рушникову службу, а тепер старенькою шматкою свій вік доживає. А ті рушники, що були гарні, що їх для мене призначила рідна мати моя, десь поділися. Не знаю, чи ще на рідних землях зужилися чи вже коли виїхала я в далеку дорогу до австрійської столиці. Чи їх розбила американська бомба, що в румовища обернула кам'яницю, в якій я жила у Відні? Чи пропали по дорозі на Захід у вагоні поїзду, що його теж збомбило під час нале-

Жінки із с. Довжки, пов. Калуш, у народньому вбранні
Women from the Boyko region in their native dress

ІНСТИТУТО АЛЛЕНДЕ

(Продовження зі ст. 7)

ських. Традиційні святкування т. зв. „фієстас“ у яскравих строях, виступи славних „кончеро“ танцюристів дають глибоке пізнання і зрозуміння цієї країни.

Умовини до творчої праці в Інституті є справді найкращі. Ціле довкілля немов плекає-наснажує душу. Відкритий вид на розлогий терен, гори в далечині, кактуси різної форми й величини — наповнюють людину творчою силою. Окрім цього краєвиду ще залишається місто. Стрімкі та вузькі вулички немов ленти крутяться між живо розмальованими мурами будинків. Дев'ятнадцять церков, а деякі з них — це прегарні катедри в стилі бароко, деякі простіші без декоративних прикрас та ще багато каплиць, порозкиданих по цілому місті. А даліше майстерно прикрашені доми колишніх аристократів, що пригадують розкішні забави-балі, влаштовувані на честь імператора Максиміліана і його дружини Шарльоти... А вкінці різнобарвний ринок та на ньому люди, сумні й убогі... Жінки в своїх типових шаллях, а чоловіки в великих, солом'яних капелюхах.

Та мій побут у Мексику не обмежився до Сан Мігуелью. Я відвідала багато цікавих частин цієї країни й особливо цікаво згадую півострів Юкатан. Археологічні розкопи в Чічен Ітзі відкрили там багато з мистецтва й

ту? Але їх немає, тих моїх льняних скарбів. Одинокий залишився цей рушничок — полинялий і зіпраний, не вишиваний і в „парти“ тканий. Але дорогий мені, як одинока пам'ятка з рідного села. Разом зо мною він відбув далеку дорогу автом, поїздом і літаком понад безмежний океан аж до Канади. Отакій то мій старий рушничок із рідного Синечола!

У спадщині незабутньої голови СФУЖО, бл. п. Олени Залізник, залишився цей спогад, призначений для нашого журналу. З вдячністю користуємо з того призначення, щоб познайомити наших читачок із цим цінним нарисом, що з любов'ю й хистом навітлює побут нашого села.

Ред.

На актуальні теми

Ще одна родинна проблема

Дуже добре, що журнал Наше Життя впровадив сторінку, де можна обмінювати думками на актуальні теми, які турбують наше суспільство. До них належать також родинні проблеми. Хоч може здаватись, що це особиста справа кожної людини, але воно так не є. Родина є підставою суспільства й її сила і спаяність також має на нього вплив.

Дотепер ніхто не порушив у пресі теми, чи новоодружені діти повинні мешкати разом із батьками. Це тема дуже важлива й актуальна, особливо серед нашої спільноти, де багато аргументів, особливо традиція, почування, виховні вартості — промовляють за позитивною відповіддю.

..Однак, на мою думку, — це стовище неправильне. В усьому західньому світі, особливо в Америці, бачимо, що молоді люди по одруженні відходять від батьків. Вони змагають до того, щоб заложити собі своє власне господарство. Може деколи роблять це невміло, але хочуть опиратися на власні сили. І це підкреслюють також соціологи і психологи, як

побуту індіан племені Мая.

Ця подорож по Мексику пригадала мені мою мандрівку по Європі з-перед двох років. Я тоді виїхала була на стипендію Сиракузького університету до Фльоренції на продовження студій. Осягнувши там ступінь магістра я відвідала не лиш Італію, але всі більші мистецькі центри Європи.

А тепер маю за собою студії в Інституті Алленде й другий магістерський диплом з ділянки мистецтва. Окрім тези ще треба було влаштувати дві виставки в галерії Інституту, одну давніш, а другу при градуації.

Не можна порівнювати цих двох шкіл, двох мистецьких середовищ. Кожне з них — єдине у своєму роді. Та мені здається, що Мексико ще на довго залишиться для мене живою дійсністю і матиме вплив на мою мистецьку творчість.

найкращу розв'язку, бо, на їх думку, багато розбитих подружж походять від вмішування третіх осіб. Особливо шкоди наносять матері з „домінуючими“ рисами вдачі. Це спричинює не раз важкі конфлікти в молодих подружжях. Відноситься це також до батьків, які втримуючи в родині послух і дисципліну, забувають, що їх діти стали дорослими.

Розказувала мені одна поважна пані, яка виховала щасливо дітей і їх подружила, що її мати — віддаючи її заміж — порадила їй ніколи в житті не жалітись на свого чоловіка, як також не шукати поради у приятелів. Тепер, на схилі літ, вона вважає це найкращою порадою, яку дістала на порозі подружнього життя. В цей спосіб вона старалась усі конфлікти розв'язувати сама і з тим їй у житті пощастило.

Це самозрозуміле, що для батьків, які виховали дочку чи сина та які видаються для них найкращими в світі, важко погодитись із частинною втратою дитини, коли вона відходить із хати. Мало є таких, що в своїй великодушності зуміють бути критичними та здобутись на однакову теплоту для новоприбраної дитини (невістки чи зятя). Як легко тоді стати несправедливим, а навіть скривдити когось, коли на Вашу думку здається щось неправильним.

Не дивуйтесь, що мене особисто хвилюють ці питання, але власне стою перед такою проблемою. Моя дочка вневдовзі виходить заміж, вона ще є студенткою і ми маємо велику й простірну хату. Дочка висловила бажання, щоб ми даліше мешкали разом і що вона в такий спосіб зможе закінчити студії.

Трудно мені рішитись. Не годиться відмовити дитині, але може краще продати хату і нам обоім замешкати в комірному, а мені піти до праці? Це на перший погляд більш трудна розв'язка, але краще забезпечить правильний розвиток наших взаємин.

Я свідомо, що цю проблему зможу тільки сама розв'язати. Найважливіше, що ми з чоловіком ще матеріально незалежні і можемо самі вибрати роз-

Замість інтерв'ю

З побуту Гуцульщини

Марія Остромира прийшла на світ у селянській родині, в одному із найсвідоміших сіл Львівської округи, як найстарша дочка із четверо дітей. Батьки її, середньо-заможні, змогли дати освіту їй, найстаршій дочці (середню) і наймолодшому синові (вищу). По закінченні сільської школи батьки віддали її до дівочої виділової „Рідної Школи“ ім. Т. Шевченка у Львові. Там же закінчила і Вчительську Семінарію УПТ. Увесь час мешкала в інституті ім. св. Ольги, заснованому Кружком ім. Ганни Барвінок. Тільки в останньому році замешкала із товаришками у пані Анни Павлик. Цю „Рідну Школу“ ще й досі дуже мило згадує, зокрема ж двох своїх учительок-виховниць, Константину Малицьку і Стефанію Пашкевич.

Перші роки її побуту в школі у Львові були тяжкі, бо ж батько був на війні, а мати сама, одна і господарством займалась, і про дітей турбувалась. Під час вакацій помагала матері господарювати і дивувалась, як це мати усьому дає раду. А мати була рідкісним типом жінки-селянки, очитаної, тактовної, із вродженою інтелігенцією. Тож не диво, що образ тієї матері залишився назавжди в її пам'яті і вона накреслила його у своїй першій автобіографічній повісті „У вирій“.

В часі наших визвольних змагань, тоді, як УГА облягала Львів, молода семінаристка працювала в кухні у шпиталику, що був заснований у прифронтовій смузі, таки в її рідному селі. Як УГА відступила за Збруч, вона почала підготовлятися до матури. Учительської посади, очевидно, не змогла дістати, хоч і старалась про те в кіль-

в'язку. А що мають зробити батьки, залежні від своїх дітей, що їм важко вижити з сусп. забезпечення? Може хтось поділиться своєю думкою на цю тему. Мені здається, що ми повинні її всебічно навітлити, щоб не тільки діти, але й батьки собі її усвідомили.

Предбачлива мати

кох округах Галичини. По закінченні наших визвольних змагань, спочатком 1921 р. вийшла заміж за студента медицини, що саме вернувся із війни, де був зайнятий при УГА, як лікар. Чоловік поїхав до Грацу докінчувати свої студії, а вона жила при батьках, допомагаючи при господарстві та працюючи в читальні „Просвіти“. До того пильно вишколювалась у кравецтві.

Першу свою лікарську практику чоловік її почав у Тісній, Ліської округи, на пограниччі Лемківщини й Бойківщини. Та скоро перейшов на Гуцульщину і там прожили вони кільканадцять років, аж до другої світової війни. Було доволі часу, щоб пригланутись до життя-буття гуцулів, що й використала тепер у своїй повісті „Над бистрим Черемошем“. У 1944 р. прийшлося емігрувати до Німеччини, де чоловік був зайнятий, як таборний лікар, а згодом до Америки. В Америці чоловік працював у шпиталі, в 1963 р. помер. А вона за весь час свого побуту в Америці працювала у кравецтві. І часто нагадувала собі материні слова з того часу, коли вона по матурі так пильно прикладалась до шиття: „Це добре, Марусю, що так гарно шиєш, бо то не знати, чи цей твій другий фах не буде корисніший від першого“.

Перший її нарис „Момент“ був друкований у „Ділі“ 1937 р. Перша повість „У вирій“ вийшла друком 1938 р. у видавництві І. Тиктора у Львові. Дві готові до друку повісті, пропали у видавництві підчас другої світової війни. У 1952 р. вийшло друком історичне оповідання про кн. Ольгу „Подай керму“ у видавництві „Америки“, а в 1967 р. „Над бистрим Черемошем“ у видавництві Ю. Середяка, в Буенос Айрес. Її нариси та оповідання були поміщені в журналі „Наше Життя“ та календарях „Голосу Спасителя“. У „Лемківських Вістях“ друкувались її спогади про Ліську Землю. Дві, готові до друку, повісті ждуть у видавництві своєї черги. Н.

Марія Остромира
Ukrainian writer Maria Ostromyra

ПОЖЕРТВИ ДЛЯ МУЗЕЮ

В останньому часі наспіли цінні ви-робки нар. мистецтва до нашого Музею Нар. Творчости.

Чотирикутну вовняну тканину помаранчевої краски подарувала п-ні Марія Білосор із Муреставну. Ця тканина походить із с. Вербіж коло Коломиї і служила за головний покрив жінкам на Покутті.

Велику квітчасту хустку з Гуцульщини подарувала п-ні Альбіна Кошак із Нью Гейвену. Це є шлюбна хустка, що її молодий із Жаб'я купує молодій і вона накидає собі на плечі, коли їде до шлюбу. При кінці весілля тією хусткою завивають молоду („покривають“).

Подушку, вишивану широким узором „поверхницею“, подарувала п-ні Ірина Нанаси з Флашінгу.

Серветку, обвдену вишневим низинним узором подарувала п-ні Ірина Гриневич із Нью Гейвену.

Щиро дякуємо за ці цінні подарунки, що збагатили нашу музейну збірку.

ОБРЯДОВЕ ПЕЧИВО

Чергова нарада Культ.-Освітньої Комісії США, яка відбудеться 30. листопада ц. р. у Філядельфії, буде присвячена обговоренню й показові обрядового печива. Доповідь виголосить п-ні Ірина Кашубинська, господарська референтка Гол. Управи. Показ весільного печива проведе п-ні Марія Білецька, родом із Полтавщини.

Книга мовчить, а сто людей навчають.

Новинки з Централі

Дня 16. серпня 1969 відбулась у Вайлдвуді зустріч голови СУА п-ні С. Пушкар і її заступниці п-ні Л. Бурачинської з головами Окружних Рад п-ні Дорою Рак із Нью-Йорку і Оксаною Рак із Нью-Йорку. Предметом наради була підготовка Міжкрупної Виховної Конференції, що мала відбутись 4. жовтня ц. р. у Нью-Йорку. Господарем Конференції є Окр. Рада СУА Нью-Йорку, а призначена вона для вих. референток трьох сусідніх Округ.

Дня 17. серпня відбулась там же нарада голови й заступниці із п-ні Марією Химинець, референткою сусп. опіки Гол. Управи. У п'яти Округах повинні відбутись Конференції Референток Сусп. Опіки і їх програма була предметом наради. Також затривожили всіх вістки про стихійне нещастя, що навістило Зах. Україну. Постановлено зібрати відомості про розмір повені, щоб повести відповідні заходи в тій справі.

Дня 17. серпня ц. р. відбулася в помешканні п-ні Ірини Левицької в Елизабеті, Н. Дж. перша нарада Орг. Комісії СУА. У ній взяли участь — окрім референтки, яка очолює її — п-ні Наталія Даниленко, орг. референтка мол. Відділів, п-ні Оксана Рак, голова Окр. Ради СУА в Нью-Йорку і п-ні Франя Стек, орг. референтка Окр. Ради СУА в Нью-Йорку. Накресливши плян праці на 1969-70 рр. членки Комісії обговорили підготовку до кампанії за приєднанням членства, що запланована на листопад—грудень ц.р. Членками Орг. Комісії є п-ні Анастасія Вокер і п-ні Софія Крупка, містоголови Гол. Управи, однак через велику віддасть від їх місць замешкання вони не могли прибути.

Наші Градуантки

Нелегко було цього року зібрати списки молодих жінок, що закінчили вищу освіту. Тому з признанням треба відмітити заходи п-ні Марії Грушкевич, секретарки Окр. Ради СУА в Клівленді, яка подбала про це, щоб їх зібрати і на час прислати. Подаємо цей список, вітаючи наших градуанток на новій життєвій дорозі.

Дарія Дубас, студії дентистики в

Дбаймо про рідну мову!

XV. Конвенція СУА висунула це, як домагання до свого членства. На Рідній Землі не маємо змоги свобідно вживати української мови в містах і через те не виробляється вона в міському побуті. Це є нашим завданням широко використати її тут, де ніщо не стоїть нам на перешкоді.

Найбільш відповідним місцем для вживання і плекання рідної мови — це українська родина. Батьки повинні не тільки вчити дітей рідної мови, але й дбати про її правильну літературну форму. Тому звертаймо увагу на нашу щоденну мову, дбаймо про її чистоту, не засмічуймо її чужими словами!

КУЛЬТ.-ОСВІТНЯ РЕФЕРЕНТУРА ГОЛ. УПРАВИ

університеті в Ст. Луїс. Плянує відкрити дентистичну практику в Клівленді. Дочка п-ні Євгенії Дубас, б. голови Окр. Ради СУА і членки Управи 33 Відділу СУА.

Марта Воляник, студії слов'янської літератури і російської мови в університеті Вискансин зі ступнем М.А. Плянує вчитись до докторату. Дочка членки СУА.

Христина Балагутрак, студії соціології в Стейтовому університеті Огайо в Колумбусі зі ступнем В.С. Буде працювати як працівник сусп. опіки і пригтовляється до магістерії.

Анна Бриздун, студії психології в Стейтовому університеті Огайо в Колумбусі. Почала працювати.

Сандра Вестлей, студії педагогії в Стейтовому університеті Огайо зі ступнем В.А. Почала вчителювати. Дочка членки СУА.

Володимира Гудз, студії російської мови в університеті в Акроні зі ступнем В.А.

Анна Панка, студії біології у Вестерн Різерв університеті зі ступнем В.С. Почала працювати.

Зірка Пашин, студії російської мови в Стейтовому університеті Огайо в Колумбусі зі ступнем В.А. Готується до магістерії. Дочка членки 69 Відділу СУА в Лорейні.

Орися Сілецька-Цибик, студії англійської мови в Стейтовому університеті в Огайо зі ступнем В.А. Почала вчителювати. Дочка членки 69 Відділу СУА в Лорейні.

НА ПОСВЯЧЕННЯ КАТЕДРИ СВ. СОФІЇ

Саме тепер, коли підготовляється це число, вибираються в до рогу члени Гол. Управи СУА. Пп. Стефанія Пушкар, голова, Софія Крупка, містоголова, Оксана Рак, голова Окр. Ради СУА в Нью-Йорку і Люба Шандра, голова Окр. Ради СУА у Шикаго, будуть репрезентувати Союз Українок Америки на величавому здвизі духовенства і мирян з нагоди посвячення Катедри св. Софії у Римі. Вони зложать привітання і поклін від членства СУА їх Блаженству Верховному Архиепископові Кир Йосифові і подяку Господеві за побудову нового Божого храму в європейській столиці.

СТИПЕНДІЇ ДЛЯ ДІВЧАТ

Інститут св. Ольги в Прудентополі, Бразилія, приміщує в себе около 130 дівчат з українських селянських родин. Вони відвідують школи в Прудентополі і по закінченні їх повертаються на фарми. Здібніші з них могли б продовжувати науку для досягнення якогось звання. Та дуже часто їх батьки неспроможні утримувати їх довгий час. Тому Інститут св. Ольги звертається до Відділів СУА з проханням — уділити стипендію для здібної дівчинки в Бразилії. Таку уфундував уже 33 Відділ ім. Лесі Українки в Клівленді. Вона виносить 15 доларів місячно.

До наших передплатниць

Силою умовин і постановою Річних Зборів Гол. Управи СУА ми приневолені підвищити передплату Нашого Життя у 1970 р. до 6 дол. Оцим повідомляємо Вас про цей крок. Ми не хотіли б цього, але подорожіння коштів друку і пошти нас спонукують до того.

Радимо Вам ще в 1969 р. влатити річну передплату за 1970 рік. Її приймаємо ще у висоті 5 дол. і будемо вдячні за вчасне вплачення.

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

НАШЕ ЖИТТЯ — ЖОВТЕНЬ, 1969

НАШІ СВІТЛИЧКИ

Б.Д.

Педагує Виховна Референтура СУА

Значення Світлички

Нинішні психологи і педагоги вихованню дитини у Світличках присвячують багато уваги. За метою Марії Монтессорі (лікар-психіатр, педагог, основниця „Домів Дітвори“ в Італії — 1870 — 1952) світличка має розвинути індивідуальність дитини, має приготувати її до життя. Має виплекати почуття безпеки. Виховати почуття вартості другої людини — у суспільності. При допомозі гор розвинути дитину фізично, інтелектуально і морально. І це все дорогою забави. Ціла програма є основана на забаві при усміхнених личках, бо життя це дар, що дає людині радість і задоволення в заміну за труд, пов'язаний з його чесним перебігом. Забава у дитини цього віку, це праця у дорослих. Через забаву, самою дитиною інспіровану, а вчителькою контрольовану — росте дитина на повновартісну людину.

Фаховість а з тим відповідно уложена програма, це засадничі елементи світлички. Через забаву дитина себе виявляє, розкриває свої здібності, покликання. Як дитина зуміє себе зосередити на нею вибраній забаві, так колись буде солідно виконувати взяті на себе добровільно обов'язки свого звання. Забава, відповідна до віку і можливостей дитини, мусить бути належно проваджена, а найважливіше викінчена. Якщо це буде бігання від одного зайняття до другого без окресленої цілі, то така дитина не буде мати потрібної концентрації, почуття відповідальності, а найважливіше приємного почування проробленої роботи, скінченого діла. Не слід за дитину кінчати, а так її провадити, щоб вона сама це зробила. Навпаки, дитина може тоді дістати почування менше-вартості, нездібності.

Окрім тих позитивів, що я вичислила, українська Світличка, має спеціальне завдання. Через впровадження дитини в українську обрядовість, звичаї, а голов-

не навчання української мови, хочемо виховати українську людину, свідому своєї окремішності. На цікавий запит батьків, що дитина скористає, та як вона найде себе у пізнішому шкільному віці, перейшовши передшкілля, дамо відповідь також за Монтессорі: Дитина, що перейшла відповідно проваджену Світличку, стане самостійною, свідомою своїх можливостей, та буде вміти свої, Богом дані здібності, використати у праці для свого росту і добра суспільності.

Чи при Вашім Відділі існує Дитяча Світличка? Якщо ні, то старайтеся її zorganizувати. Коли це неможливе, то пробуйте влаштувати систематичні Дитячі Зустрічі, які повинні стати починком до заснування постійної Дитячої Світлички СУА.

О. К.

ІГРАШКА

Іграшка у вихованні дитини, коли вона переходить з несвідомого у свідоме, має велике значення. Добре дібрана іграшка родить зацікавлення, розкриває укрите здібності та розвиває такий дуже потрібний у житті людини змісл концентрації. Добре дібрана іграшка розвиває не тільки здібності, але й почування. Вони можуть бути шляхетні, або негативні, злочинні, залежно від іграшки. Давно купувалось хлопчикові коника і шаблю. Це розвивало в нього лицарськуність, почування, що він у дорослім житті, ставши лицарем, при допомозі шаблі має бути захисником слабших, оборонцем миру і справедливості. Нинішній револьвер на тлі грабункових телевізійних програм — у руках малого хлопчика — родить негативні почування, які в дальшому можуть стати злочинними. Такі забавки є шкідливі, бо вже у дуже молодій голівці роються думки вбивства.

Підбираючи іграшки, треба дивитися, чи дитяча фантазія „переробить“ їх у щось інше. Такі іграшки родять творчість-винахідливість (складанки,

складальні машини, кубики). Іграшка не повинна бути вибаглива. Її не слід „шанувати“, в тому розумінні, що вона дорога і треба на неї спеціально вважати. Розложена по якимсь часі іграшка — це найкращий доказ, що зацікавила дитину та що при її допомозі дитина студювала життя. Певно, що часом дитина нищить її для самого нищення, та це інша проблема. Всі забавки мусять відповідати віковій дитини.

Якщо йде про книжку, то вона рівнож мусить відповідати віковій й зацікавленню дитини. Діти між 3—5 роком дуже люблять живо розмальовані, гарно ілюстровані книжки, де всякі киці, пєсики і ведмеді наче живі виступають. Додати до того розповідь матері, чи учительки, то ці творинки, пташки й квітки збагачують знання й уяву дитини. Світ треба представляти у його чудовій красі, а не у викривленій формі-карикатурі. Лялі й тим подібні істоти повинні бути якнайбільше зближені до дійсних. Гарні личка, гарні й чисті убрання, побуджують естетичні почування. Спокій і краса дитинства — це тривалий фундамент людини.

МІЖОКРУЖНА ВИХОВНА КОНФЕРЕНЦІЯ

Окружна Рада СУА у Ньюарку погодилась улаштувати в себе Конференцію Виховних Референток трьох Округ — Ньюарку, Нью Йорку й Філадельфії. Це відбулося 4. жовтня ц. р. в Ньюарку.

Конференцію відкрила п-ні Дора Рак, голова Окр. Ради СУА.

У діловій частині Конференції були вміщені такі виступи: Доповідь Олени Процюк на тему „Сучасний підхід Америки до етнічних груп“, панель на тему „Як зацікавити українську матір“ з участю М. Одежинської, О. Тарнавської і Надії Кух, виховних працівниць трьох Округ, звідомлення Олександри Шуст про Дитячі Зустрічі, влаштовані в Бріджпорті, Конн., і дискусія над проблемами, порушеними у доповідях і панелі.

У діловій частині Конференції були включені доповіді Анастасії Смеречинської, вчительки Світлички з Рочестеру, „Роля садівнички в українській Світличці“ й Ольги Гнатейко „Методи праці з іграшками у Світличці“, получені з виставкою сучасних іграшок. Звідомлення про стан Світличок СУА і їх посібники зложила Олена Клими-

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

КЛІВЛЕНД, ОГАІО

У липневому числі Н. Ж. появилось посмертне слово, присвячене видатній членці нашого Відділу бл.

Бл. п. Марія Олексин, членка
33 Відділу США

Late Maria Oleksyn, member of
UNWLA Branch 33

п. Марії з **Трісків Олексин**. До цієї теплої згадки, що її написала членка-основниця нашого Відділу п-ні Михайлина Ставнича, долучуємо наше повідомлення.

Марія Олексин народилася 5. лютого 1889 р. у Сокалі, Зах. Україна. По закінченні середньої освіти вчителювала таки в рідній Сокальщині. Втішалася загальною пошаною як знаменитий педагог і опікун молоді.

По переїзді до ЗСА мешкала з дочкою. Помимо старшого віку була незвичайно активна в громад-

шин, вих. референтка Гол. Управи. Потребу й завдання інспекторату Світличок вияснила Ірина Пеленська-Пасіка, референтка дошкілля в Шкільній Раді УККА. Слідувала дискусія над працею у Світличці і посібниками.

Модератором була Ірина Дорошак, вих. референтка Окр. Ради Рочестеру.

Точне звітлення з Конференції появиться пізніше в нашому журналі.

ському житті, і то в Рідній Школі і на терені США. Не було імпрези, в якій Бабця (так її загально назвали) не брала участі. Не було ширших сходин без Бабці! Мимо хронічних недомагань у ногах вона все була усміхнена, все готова допомогти чи порадити.

Вісім років безінтересовно провадила нашу Світличку і жаль їй було, коли зі здоровних причин мусіла покинути. Діти її любили і вона щаслива була, коли могла свій педагогічний досвід і в нових умовах застосувати. Була все точна і відповідальна і все можна було на неї рахувати.

Відійшла членка, що могла для багатьох служити прикладом і покинула нас у смутку, що вже не побачимо нашої дорогої Бабці! Її чоловікові сотникові Ж. Олексинові, дочці п-ні М. Грабець і достойній рідні складаємо щире співчуття.

**Управа 33 Відділу
ім. Лесі Українки**

ДІТРОЙТ, МИШ.

Ділимося сумною вісткою з членством США, що 19. квітня ц.р. відійшла від нас довголітня членка нашого Відділу бл. п. **Катерина Вівчаровська**. Приїхала до Америки в 1914 р. з с. Чесники Рогатинського повіту.

Залишила у смутку сина Володимира, дочку Тересу та 2 внучки й одну правнучку. Похорон відбувся 24. квітня, а в ньому взяли участь — окрім рідні — також членки нашого Відділу.

Спи спокійно, дорога Союзянку, а земля прибраної батьківщини нехай буде Тобі легкою!

**Управа 26 Відділу США
ім. Ольги Басараб**

РОШЕЛ, ІЛЛ.

Ділимося сумною вісткою з читачками Н. Ж., що 28. квітня ц.р. відійшла нагло у вічність у 52-му році життя бл. п. **Тетяна Тимняк** родом із Городка Ягайлонського. Трагічне було Покійної життя. Суджено було їй пережити 5 літ заслання на Сибірі, де голод і холод були щоденним гостем. Вивезено її з Городка у 1939 р. По довгій мандрівці прибула вона 22. липня 1968 р. до ЗСА, але не втішалася

довго цією останньою життєвою пристанню. Точно в 9 місяців після того покинула цей світ.

Тетяна Тимняк була зразковою дружиною і доброю матір'ю. Своїми високими прикметами духа, ладністю і скромністю з'єднувала собі всіх людей. Полишила у смутку чоловіка в Рошел, Ілл. і дочку Софію Гітон у Лондоні, Англія. Нехай американська земля буде їй легкою!

Адміністрація Нашого Життя

БРОНКС, Н. Й.

Дня 24. квітня 1968 р. закінчився життєвий шлях однієї з найкращих дочок Срібної Землі — бл. п. **Марії Грицюк**, з роду Поп. Вона народилася у 1922 р. у с. Рокосові. Початкову освіту придбала в Хусті, а середню в реальній гімназії в Ржевничах біля Праги. Тут вона розвинула свої природні здібності: вивчала спів під орудою диригентки Платоніди Щуровської і увійшла в український Пласт, що дав їй напрямні на все життя. У 1943 р. почала студіювати слов'янську філологію в УВУ і Карловому університеті. Але закінчення війни перервало ці студії і вона пробувала продовжувати їх у німецькому університеті у Франкфурті. Та саме настала велика зміна в її житті: вона одружилася із Юрієм Грицюком і виїхала до Аргентини. Тут подружжя Господь Бог поблагословив двома донечками і з ними разом вона прибула в 1955 р. до Америки.

Тут Марія Грицюк включилася у життя української громади — співала в хорі та стала секретаркою Укр. Карпатського Союзу. Дбайливо виховала своїх донечок, що перейняли від неї любов до Пласту і до сьогодні там віддано працюють. У розквіті сил перервалося життя цієї уродженки Карпатської України. Згасло серце, що билось із любов'ю до всього рідного. Нехай вільна американська земля буде їй легкою!

Лідія Шляхтиченко

Кожна організована громадянка знає, що своєчасно внесена передплата на журнал є здоровою фінансовою підставою для розвитку видавництва.

Вісті з Централі

В попередньому числі Культ. Освітня Референтура Гол. Управи проголосила створення Фонду ім. княгині Ольги. Звертаємо на те увагу культ. освітніх референток Окр. Рад і Відділів. Нам потрібно фондів на велике культурне діло — Конкурс на ікону св. Ольги. Конкурс уже проголошений і мисткині почали над тим працювати. Подбаймо про те, щоб роковини княгині залишили нам гідну пам'ятку! Жертвуйте на Фонд ім. княгині Ольги!

Жовтень — це місяць Гуртків Книголюбів. Стараймося в тому часі провести якийсь їх виступ — Літ. Вечір чи виставку книжки. Запросімо Гурток на ширші сходи-ни Відділу, щоб почути його звіт-домлення про прочитані книжки.

Організаційні референтури готуються до кампанії приєднання членок у листопаді і грудні. Для тієї цілі потрібно адрес українських жінок відповідного віку. Допоможіть Управі ці адреси зібрати!

Заохочуйте членок, щоб на ширші сходи-ни приходили в відзнаках. Це зовнішній знак нашої приналежності до СУА і ми повинні користуватись ним при кожній нагоді. В тій цілі Управа повинна дати приклад!

Десятий Конгрес УККА уперше дав змогу згуртувати жіноцтво в окремій Комісії Жіночих Організацій. Тут представниці зможуть обговорити їх проблематику і висунути свої проекти до резолюцій. Тому сподіємось, що всі поблизькі Відділи СУА вишлють своїх представниць на X. Конгрес, а ті візьмуть участь у нарадах Комісії.

Екзекутива СУА

У 25-ТУ РІЧНИЦЮ журналу Наше Життя прошу прийняти мої найсердечніші побажання Божої помочі в усій Вашій жертвенній праці та якнайбільшого поширення журналу серед українського жіноцтва.

Марія Рудницька, Вінніпег

НАШЕ ЖИТТЯ — ЖОВТЕНЬ, 1969

Вже по обчисленні новоприєднаних членок у різних Округах нам прибули додатково списки новозаснованих Відділів, а саме — 18 у Пассейку, 103 у Гемпстеді, Н. Й., 104 у Нью Йорку і 105 у Статен Айленді, Н. Й. Новозаснований 102 Відділ СУА у Манстері, Инд., не поспів з тим на час. У висліді, число членок Округи Нью Йорку збільшилося на 67 членок і ця Округа вийшла на перше місце в 1969 році.

Вітаємо цих нових членок у нашій організованій сім'ї!

18 ВІДДІЛ СУА, ПАССЕЙК:

Ліля Білик
Оксана Бук
Уляна Кобзар
Дарія Лужняк
Христя Лужняк
Камілля Смородська
Марта Фарміга
Євгенія Фікало
Богданна Чума
Дзвінка Яцикевич
Марта Яцикевич

103 ВІДДІЛ СУА, ГЕМПСТЕД, Н. Й.:

Стефа Вишинська
Ангелина Герула
Зеновія Зарницька
Ірина Копистянська
Євгенія Кульпака
Ольга Курчак
Михайлина Ликтей
Марія Ломага
Люба Мотуз
Марія Рій
Іванна Солтис
Марія Цьопик
Параскева Шпачинська

104 ВІДДІЛ СУА, НЬО ЙОРК, Н. Й.:

Стефа Бабурка

Євгенія Баб'юк
Стефа Гаврилюк
Леся Гандзій
Марта Грицин
Ірина Дідик
Ярослава Дементюк
Стефа Курис
Ірина Ланик
Дарія Мінцінська
Євгенія Сахан
Євгенія Сивак
Ольга Сивак
Марія Сливка
Наталка Юнка

105 ВІДДІЛ СУА, СТАТЕН АЙЛЕНД, Н. Й.:

Анна Мек Аллістер
Ольга Габанська
В. Геймур
Ольга Головка
Єлисавета Геба
Марія Геба
Текля Кінаш
Марія Левицька
В. Левінська
Леся Печко
Леокадія Турзер

ЕКЗЕКУТИВА СУА

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Залізник, голови СФУЖО, складаю 5 дол. на Виховний Фонд СУА і рідні Покійної висловлюю щире співчуття

Ольга Муссаковська, Ньюарк

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Миколи Пасіки, чоловіка нашої пресової референтки п-ні Ірини Пеленської-Пасіки, складаю 5 дол. на Виховний Фонд СУА і його дружині висловлюю щире співчуття

Ольга Муссаковська, Ньюарк

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Залізник складаємо 10 дол. на

пресовий фонд Н. Ж., а родині висловлюємо щире співчуття

Соломія Дроздовська
Андрій Семотюк
Едмонтон

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Євгенії Ференцевич складаю 5 дол. на Фонд Мати й Дитина

Олена Назар, Бронкс

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Залізник складаю 10 дол. на Фонд Бабусі

Ольга Коренець, Ньюарк

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

Із Конференції США в Дітроїті

ЗМАГАЙМО ДО ІДЕАЛУ!

Конференція Окр. Ради США на тему „Україна в сучасному і майбутньому“, що відбулася 24. і 25. травня 1969 р. в Дітроїті, навіттила різні аспекти нашого політичного і громадського життя. У панелі і студійних групах розглянено різні проблеми нашої сучасності. До них висловились доповідачі й учасники Конференції, із того витягнуто висновки на місці, або в пізнішій праці Комітету. Бо Комітет, що підготував Конференцію, не розв'язався — його запрошено продовжувати працю над упорядкуванням багатого матеріалу, що його залишили доповіді й дискусії. До нього входять провідні Союзники: пп. Анастасія Вокер, місто голова Гол. Управи, Ольга Шустер, б. членка Гол. Управи і п-ні Стефанія Дуб, голова Окр. Ради США.

Постанови чи пропозиції Конференції можна поділити на кілька частин. Залежно від теми розгляду чи проблематики можна б їх угрупувати, як слідує:

1. Пізнаймо наш ідеал України і як він здійснюється в нашій громаді.
2. Будуймо здорові основи нашого політичного і громадського життя.
3. Удосконалюймо наші зв'язки з довколишнім світом.
4. Дбаймо про культурні і виховні цінності нашої громади.
5. Змагаймо до скріплення і єдності нашої Церкви.

Висновки кожної частини можуть дати багато цікавих спонук, як вислід серйозної застанови наших провідних громадян. Учасниками Конференції були вчені, професіоналісти, громадські діячі, молодь. Отже постанови — це перекрій загальних бажань і прагнень нашої громади в Дітроїті.

Не маємо змоги помістити їх у цілості. Подаватимемо важніші з них за поданим угорі поділом. Першою і найбільш суттєвою частиною — це „Пізнаймо наш ідеал України і як він здійснюється в нашій громаді“.

Учасники Конференції поручають:

1. **Поняття України, як нашого ідеалу, повинно бути навітлене з різних точок погляду та для різних слухачів.** Треба взяти до уваги політичну, культурну, етичну сторінку і чоловічого, жіночого, дорослого й молодечого слухача. Ціль і поняття лишаються незмінні, але техніка навітлення повинна відрізнятись.

2. Поняття України, як ідеалу, повинно бути сформульоване в ряді писаних засад, на яких воно спирається і їх відзеркалює. Ці засади повинні мати свою підставу в християнській концепції „любови з виrozumінням“, що впливає з уваги й зрозуміння кожної особистості та її самопочуття.

3. Подаємо кілька прикметних рис, що їх вимагає поняття України від особистості і групи:

а) Кожна особистість повинна завести собі точне знання історії, культури, політичних подій, філософської концепції України, так щоб вона кожного разу могла промінювати ці відомості й черпати з них гордість на своє походження.

б) Хоч воно є побажано, щоб українець у діаспорі володів українською мовою, то так само є побажано — щоб він був активний і брав участь у житті української громади, а також виявляв активне зацікавлення в доцільних і корисних акціях, що служать піднесенню країни нашого поселення.

в) Як етнічна група, що є меншиною в ЗСА, ми повинні проявляти силу, спаяність і єдність у всіх важливіших справах обопільного зацікавлення.

г) Як меншина ми повинні проявляти відвагою і силою переконання в усіх засадах, що є основні для поняття України і про які кожен може висловитись.

Для здійснення цього наміченого ідеалу і прямування до нього, Конференція подала ряд постанов.

1. Ми повинні об'єднатися громадськи й політично. Це бажане, щоб ми гуртувалися в різних групах, але в головних напрямках повинна бути єдність щодо мети, проектів і тактики, що ведуть до остаточної цілі — вільної України.

2. Створити постійну комісію професіоналів і представників усіх громадських організацій, включно з молодечими. Ціллю цієї Комісії було б досліджування наших недоліків, що їх слід було б усунути і винесення наших позитивних цінностей, що їх треба розвинути, плекати і пропагувати в світі.

3. Періодично проводити анкети в українській громаді, щоб прослідити становище українських груп до життєвих українських і світових подій та

потреб; періодично проводити голосування, щоб допомогти нашим організаціям і провідникам установити об'єднану платформу в обличчі важливіших актуальних світових подій, чи то громадських, чи політичних, чи інших.

4. Розглянути і перевірити мету та програму наших діючих українсько-американських крайових організацій, щоб збагнути:

а) їх здібність об'єднатись для спільних цілей, їх дійсну політичну силу і пробоеву вартість;

б) знайти найкращий спосіб, щоб талант, енергія і зусилля груп та одиниць вилонились у більш динамічний вияв та зберегли і скріпили українську ідентичність.

5. Студіювати поступування інших меншинних груп та їх поставу до переслідування і дискримінації.

6. Розглянути і перевірити можливість навчання української мови в ЗСА із спеціальним углядженням курсів університетського рівня. Те, що дотепер осягнула українська громада в тому напрямі, є незадовільне.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Конференція Суспільної Опіки

Конференцію відкрила голова Окр. Ради п-ні С. Дуб, привітала присутніх та кількома словами з'ясувала ціль конференції й потребу сусп. опіки. П-ні О. Макар, референтка сусп. опіки Окр. Ради, торкнулась у своєму рефераті таких тем: Хто такі старші люди, яка причина їхньої самотності, психіка старших людей, як перевести опіку й допомогу для старших, та подала пропозиції організувати дома для пенсіонерів і підприємства. Натиск положила на спільні дома, де старші могли б проводити дні, сходитись, де могли б мати бібліотеку. Ті, що сильні, могли б працювати в різних ділянках для громади. Піддала думку, що можна б організувати підприємства, де старші могли б ще працювати. Пропонує звернутись до Народного або Робітничого Союзу, щоб вони такі дома будували.

П-ні М. Химинець схарактеризувала нашу еміграцію і подала, якої опіки вона потребує. Звернула також увагу, що праця сусп. опіки не сміє бути випадкова, а вимагає тягlosti. Треба організувати Бюра Сусп. Опіки, яких завданням було б допомагати старшим при поладжуванні справ пенсії, о-безпечення, міської допомоги, справ

ПОДЯКА

Почуваюсь до милого обов'язку зложити оцим сердечну подяку тим особам, що відвідували мене під час моєї важкої недуги і перебування у лікарні. Їх постава була для мене підтримкою і розрадою.

Дякую Преподобним Сестрам Службницям ПНДМ і Всч. о. М. Скородинському за молитви і відвідини, а п-ву І. та М. Гентошам за Службу Божу й відвідини. Рівнож дякую п-ні Н. Лопатинській, голові 10 Відділу СУА, за її сердечну поставу, п-ні І. Дроздовській із родиною, п-ву Н. і д-рові В. Кліш, пп. Л. Бурачинській, Я. Терлецькій, М. Процик за відвідини і допомогу. Зі всього мого серця прошу Всевишнього, щоб їх винагородив за те.

Олена Цегельська, Філядельфія

тестаментів і т. п. Створити Гурток Добровільної Допомоги, активізувати почини будови домів для старших віком. Дальше поінформувала про Краєву Раду Сусп. Опіки, головою якої є д-р В. Галан. Завданням Ради є координація праці та сусп. акцій. Від СУА до Ради входить п-ні С. Пушкар, як голова Гол. Управи, і п-ні М. Химинець, як референтка сусп. опіки при Гол. Управі. Подала дані про Акцію Бабусі — це праця сусп. опіки СУА, започаткована в 1958 р. Число бабусь зросло із початкового 9 до теперішнього 25.

П. С. Щуровський подав докладний звіт праці сусп. опіки при Самопомочі. Згадав про Клуб Емеритів, якого організатором була бл. п. д-р Софія Парфанович, та про лікарську поради. Медичну допомогу після смерті д-р Парфанович перебрав д-р Цеплий, а її спонсором є д-р Д. Ткачук. Товариство емеритів працює з успіхом, там одержують поради в різних справах, як напр. пенсії, допомоги, знижок на ліки, чи автобуси.

П-ні М. Квітківська подала схему американської сусп. опіки. Є там добровільні групи (селф гелп груп) та державні допомогіві установи. Вони різняться у різних місцевостях, і тому вона подала тільки точні інформації про місто Дітройт.

При перекусі приємно переведено дискусію. Заторкнено справу Дому для Старших на Союзівці чи Робітничім Союзі. На цю тему велась жива дискусія, головню, як успішно довести до завершення розпочате діло бу-

дови дому в Дітройті. П-ні Химинець звернула увагу, щоб почати успішну працю, треба завести картотеку потребуючих.

ПОСТАНОВИ КОНФЕРЕНЦІЇ:

1. Зробити список потребуючих людей — завести картотеку.

2. Дати вістку до преси про будову Дому для Старших віком.

3. Дати до Бюлетеня список Союзнянок, що зложили датки на будову Дому.

4. Оголошувати стало в радіо-години про потребу Дому для Старших віком.

5. Відновити Добровільну Допомогу пань.

О. Макар

реф. сусп. опіки при Окр. Раді

С. Дуб

секретарка Конференції

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Конференція Виховних Референток Рочестерської Округи

Дня 27 квітня ц. р. відбулася в Рочестері Конференція Виховних Референток Округи з участю референтки Гол. Управи п-ні Олени Климишин.

Конференція почалася показовою лекцією Світлички 47 Відділу СУА, що її перевела учителька Світлички п-ні Анастасія Смеречинська. На лекції були присутні вих. референтки Відділів, голова Окр. Ради п-ні Марія Когутяк, голови Відділів СУА, запрошені учителі Рідної Школи, гості та батьки дітей, учасників Світлички.

Після лекції відбулася нарада присутніх із п-ні Оленою Климишин. Вона започаткувала нараду короткою доповіддю на тему: „Важливість існування та необхідність виховання дитини у Світличці“. З доручення Гол. Управи СУА п-ні Климишин об'їздить усі осередки, де існують Світлички, перевіряє в них працю, переводить конференції з вих. референтками та наради з батьками, намагаючись спопуляризувати справу дошкільного виховання. Шукає можливостей заснування нових Світличок, щоб ними охопити якнайбільшу кількість дітей. Дальше вона вказала на користі, що їх Світличка приносить дитині.

Д-р Степан Чорний, директор школи українознавства, захоплений зразковою лекцією, висловив жаль до нашої громади, що мало цікавиться національним вихованням дітей.

Голова 47 Відділу, п-ні Марія Кра-

марчук поінформувала, що зроблено все, що було можливо для розрекламування Конференції. На її думку, тільки особисте переговорювання з батьками може дати якийсь більш успішний вислід. П-ні Аполонія Карабіневич, перша вчителька Світлички 47 Відділу СУА, додала, що корисно було б втягнути до цієї акції священство, яке, користуючись своїм авторитетом, вяснить людям потреби та користі дитячих Світличок.

П-ні Марта Стасюк, учителька Світлички в Бофало, мала великі труднощі з дітьми через уживання англійської мови. П-ні Лужецька з 46 Відділу теж запримітила, що дітям тяжко висловлюватись українською мовою. П-ні Анна Капітан (47 Відділ) знає з практики, що діти надзвичайно легко вчаться чужих мов. Світлички мають тут вдячне завдання.

Після перерви продовжувано наради з виховними референтками. Проводила вих. реф. Окр. Ради Бофало п-ні Ірина Дорошак. Головну доповідь на тему: „Виховні завдання СУА“ виголосила п-ні Олена Климишин. СУА зобов'язався перед УККА перебрати на себе справи дошкільного виховання. Досі СУА зорганізував 18 Світличок, однак це число є незадовільне. Виховні референтури повинні організувати дитячі Гуртки Книголюбів, улаштовувати Зустрічі Дітей і Молоді і т. д.

У дискусії забирали слово пп.: М. Когутяк, М. Крамарчук, І. Дорошак, М. Стасюк, І. Руснак, І. Мартинець та М. Приймак. Усі погоджуються, що треба посилити національне виховання. Пропонують створити Виховний Фонд та жити всіляких заходів для спопуляризування справи Світличок. Вих. референтки Окр. Рад повинні зробити об'їздку Відділів, перевірити працю Світличок та розглянути можливості організування курсу для вчителюк дошкільля. Пропозиції зібрано в ухвали, що їх прийнято одногласно.

ПОСТАНОВИ КОНФЕРЕНЦІЇ

Посилити акцію поширення організації Світличок СУА в наших громадах.

Познайомити матір дорогою доповідей із найновішими методами виховання.

У праці в Світличках звернути особливу увагу на виховання релігійне і національне.

Розглянути можливості переведен-

ня курсу вчительськ Світличок при співпраці Рочестеру і Бофало.

Співпрацюючи з ОПДЛ, впливати на батьків, щоб організували домашні бібліотеки для дітей.

Організувати дитячі зустрічі у формі дитячих забав, вишиваних дитячих забав, вечорів казок і т. п.

Організувати постійні зустрічі молоді в цілі запобігання мішаним подружжям.

Змагати до координації виховної праці з іншими виховними чинниками в наших громадах.

БРОНКС, Н. Й.

Річні збори 8 Відділу СУА ім. Олени Кислевської

Дата: 29. грудня 1968 р.

Збори відкрила п-ні Розалія Федьків, голова, молитвою СУА і привітала містоголову Окр. Ради п-ні О. Соневицьку.

Президія: п-ні О. Соневицька, голова, п-ні Павлина Підуста, секр.

Протокол із минулорічних зборів відчитала п-ні Підуста.

Звітували — п-ні Р. Федьків, голова, п-ні М. Копчак, заступниця, п-ні Ольга Химчук, секретарка, п-ні А. Свенсон, скарбничка, п-ні О. Діба, госп. референтка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ відбув 7 ширших сходин і 3 засідання Управи. Співпрацював з церквою св. Покрови.

б) Культ.-освітня й імпрезова: Відділ улаштував День Матері, Різдвяний Базар, вітав із своїм прапором на лєтовищі Верховного Архиепископа, ходив колядувати на церкву. Відзначив 80-ліття народин членки А. Морозович і привітав членку М. Копчак із нагоди нової хати. Відділ брав участь у всіх починах Окр. Ради СУА.

в) Відділ підготував висилку пачок і зібрав гроші на допомогу студентам. Вшанував пам'ять двох померлих членок Службою Божою. Бенефіт членок бл. п. Єви Корпало і К. Охманович передав на церкву.

Нова Управа: п-ні Р. Федьків, голова, п-ні М. Копчак, заступниця, п-ні Ольга Химчук, секретарка, п-ні Анна Свенсон, скарбничка й орг. референтка.

Контр. Комісія: п-ні П. Підуста, голова, п-ні Параскева Масна, членка.

Розалія Федьків, голова

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

НЮАРК, Н. ДЖ.

Річні збори 28 Відділу СУА

Дата: 12. січня 1969 р.

Збори відкрила голова п-ні О. Муссаковська молитвою, та попросила однохвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять померлих 4-ох членок Відділу.

Президія: п-ні О. Салук, голова, п-ні О. Муссаковська, заступниця, пп. С. Стеців і І. Небелюк, секретарки. Додатково запрошено до Президії голову Окр. Ради п-ні І. Левицьку та письменницю п-ні Д. Ярославську.

Звіти Управи зложили пп. О. Муссаковська, голова, Є. Мартинець, секретарка, О. Назарук, скарбничка та референтки — О. Бедрій організаційна, З. Воробець культ.-освітня, Д. Стасюк імпрезова, М. Герус виховна, О. Гнатик сусп. опіки, Т. Богданська пресова, П. Кучкуда зв'язків, А. Баранюк господарська.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 141 членок. Приєднано нових 14. У звітовому році відбуто 9 засідань Управи і 8 ширших сходин. Відділ співпрацював з іншими організаціями, є членом УККА, ЗУАДКомітету та Нар. Дому.

б) Культ.-освітня: Протягом року відчитано на ширших сходинах 6 доповідей. Зорганізовано 2 прогульки: 1. до Укр. Музею в Нью Йорку, до Лінколн Центер, Н. Й. та до ботанічного городу; 2. до Укр. Музею в Бавид Бруку Н. Дж. — 3 весною влаштовано мистецьку виставку в бібліотеці в Ірвінгтоні. Позатим поширено заочатковану минулого року власну бібліотеку, закуплено в цілості твори Л. Українки та інші книжки.

в) Імпрезова: Влаштовано 4 імпрези. Дня 17. березня 1968 р. „Показ модерної ноші з приміненням вишивки“, 7. квітня Виставка Образів маляра Б. Божемського, 20. жовтня „Китайська льотерія“ і 15. грудня „Різдвяна Зустріч“. Всі ті імпрези були вдалі й тишилися моральним і матеріальним успіхом.

г) Виховна: Референтки опікувалися і помагали у веденні Світлички. Тепер наша Світличка начисляє 15 дітей у віці 2½—4½ року. Навчання веде п-ні О. Тарнавська. Влаштовано 2 імпрези: День Матері і св. Миколая.

г) Сусп. опіка: Як попередніми роками, референтки опікувалися хворими й потребуючими в нашій околиці та організували збірку вживаного о-

дягу. Вислано 18 одягових пачок і 14 коверт до Європи і Бразилії.

д) Фінансова: Прибутків було дол. 3,038.68, сальдо з попереднього року дол. 1,547.15, а розходів було дол. 3,803.78.

е) Господарська: Референтки організували і приготували смачні перекуски на імпрези, чим і причинилися до приємно проведених вечорів.

е) Зв'язки: Референтка полагоджувала всі формальні урядові справи.

ж) Пресова: Референтка поміщувала статті в пресі, як рівнож подавала оголошення, попереджуючі імпрези.

У своєму звіті голова п-ні О. Муссаковська вказала на співпрацю Відділу з Окр. Радою, церквами й організаціями м. Ньюарку, що вимагало постійної участі в різних починах та імпрезах. Не тільки голова, але й інші членки Управи виконували різні репрезентаційні обов'язки.

Контр. Комісія: Іменем її голова п-ні С. Андрушків поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: пп. Стефанія Карапінка, голова, Ірина Кіндрачук і Дора Рак, заступниці, Євфрозина Мартинець, секретарка, Стефанія Стеців, заступниця, Олександра Назарук, касієрка, Євгенія Шпірка, заступниця. Референтки: пп. Ірина Небелюк і Флоренція Дорошенко організаційні, Марія Герус і Надія Мандрусак культурно-освітні, Ольга Муссаковська і Таїсса Богданська імпрезові, Неоніля Беднарська й Ярцлава Хромовська виховні, Ольга Гнатик, Стефанія Луків, Софія Андрушків і Євгенія Шпірка сусп. опіки, Пелагія Кучкуда зв'язків, Марія Турко пресова, Агнета Баранік, Пакпіта і Бохонюк господарські, Олександра Терлецька і Леся Падковська бібліотекарки.

Контр. Комісія: пп. Емілія Цяпка, Ольга Салук, Надія Бігун, Анна Настюк і Михайлина Мосора.

Збори закінчено відспіванням гимну СУА. Нововибрана голова п-ні С. Карапінка подякувала членкам за довір'я і вибір з надією на дальшу співпрацю всіх членок.

Пресова референтка

Той живе, не тужить, хто з книгою дружить.

Без рідної книги, нація невольник інших народів.

(„Новий Шлях“, ч. 40)

Із Зустрічі Градуантів у Рочестері:

Стоять від ліва до права: Оксана Серна, Надя Санагурська, Оксана Симоні, Катря Андрієнко, Ярослав Боберський, Оріся Тимочко, Богдан Снігур, Галина Матковська, Любомир Олексин, Ліля Мартинець, Юрій Зелез, Марта Мотика, Мирон Мартинець, Ліда Тицький, Тарас Семанюк, Еля Гуран, Богдан Довгалоук, Маруся Дзюба, Марія Мосюк, Ірина Димкар, Ірина Вовк.

UNWLA Branch 47 in Rochester, N. Y. arranged a Ball for High School Graduates

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Градуаційна Зустріч 47 Відділу СУА

Дня 15. червня ц. р., в залі Галідей Інн, відбулася Зустріч Градуантів Середніх Шкіл м. Рочестеру. Імпреду відкрила культ.-освітня референтка п-ні Мирослава Приймак, привітавши о. монс. Миколу Бабака, пароха церкви св. Йосафата й о. протоєрея Миколу Чернявського, пароха церкви св. Покрови, зібраних батьків градуантів і гостей.

Під звуки маршу, відіграного п-ною Уляною Бадинською, ввійшли на залю градуанти. Серце радувалося, дивлячись на нашу молодь, яка кожного року виходить у широкий світ та активно включається в українське громадське життя.

Дальшою програмою імпреду проводила голова п-ні Марія Крамарчук, яка виголосила коротке, але дуже змістовне слово до градуантів, опрацьоване на тематичній вірша молоді поетки Ліни Костенко. Опісля представила громадянству всіх 22-ох градуантів. Приємно було дізнатися, що між градуантами було 4-ьох (з яких три ще не закінчили середньої школи), що дійшли до останньої класи Школи Українознавства „Рідна Школа“ при місцевому Відділі УККА і день перед імпредою здали з відзначенням матуру. Це були Мирон Мартинець і три віком молодші Ліля Мартинець, Галина Матковська і Марта Мотика.

Після представлення градуантів — промовляли Отці Парохи, від батьків п-ні Ярослава Зелез, директор Рідної

Школи д-р Степан Чорній, від градуантів Мирон Мартинець і від місцевої Студентської Громади голова Ярослав Петрик. Усі промовці висловлювали подяку 47 Відділові СУА за кожнорічне уряджування такої Зустрічі і зверталися до молоді, щоб усе пам'ятала про своє походження й гордо та відважно ширила правду про Україну.

По молитві почалася вечерея. Радісний гамір на залі вказував, що всі були вдоволені й у такому настрої почалася забава при звуках оркестри „Нічна Мелодія“ п. В. Корнила. Це також молоді музики, що грали нам усі українські танці й приспівували до них. Молодь, яка зібралася численно, бавилася дуже гарно і виявилось, що наша коломийка побиває всі інші танці. В цьому велика заслуга п. Ярослава Кужіля, який на терені Рочестеру своїми курсами народніх танців уміє втримати нашу молодь у своєму гурті, та вчить їх любити українську пісню й танок.

Всі присутні склали ширю подяку й признання паням із 47 Відділу СУА за таку добре зорганізовану імпреду. Ця подяка спеціально належить організаторці цьогорічної Зустрічі п-ні Мирославі Приймак, як також голові Відділу п-ні Марії Крамарчук та паням із Комітету, а саме пп. Симоні, О. Ганушевській, Н. Гуран та І. Мартинець.

Ірина Руснак
секретарка 47 Відділу СУА

Голодному тілу хліб, а спрагненій душі книжку.

БОФАЛО, Н. Й.

Конкурс пасок 49 Відділу СУА

Як щороку, так і цього наш Відділ проголосив Конкурс печення пасок у святочному часі. Тільки цього року ми влаштували це спільно з 97 Відділом СУА. В тій цілі відбулася Великодня Зустріч, а світлина нагороджених пасок була вміщена у червневому числі нашого журналу.

Як звичайно, всі паски були уставлені на одному столі, застеленому білою скатертиною і прикрашеному зеленим віттям. Паски були позначені порядковими числами. Кожному дорослому, що входив на залю, видавано по одному бальотові (карточка з печаткою Відділу). Вступ вносили 2 дол., а той, хто приносив паску, чи інше печиво, входив безплатно.

Наперед відбулася мистецька програма, що включала цього року виступ наших дітей із Світлички. Потім відбулось голосування присутніх. По обчисленні голосів перше місце здобула п-ні Анна Конотопська за паску з Чернівців, друге п-ні Оксана Салдит за паску з Косова, а третю п-ні Мілдред Башнянин а паску з модерними прикрасами.

Отже, як бачимо, в цьому Конкурсі рішає публіка, а не знавці того діла. Ще проміне трохи часу, заки всі зрозуміють засади Великоднього печива і до того змагаємо. Приємним явищем було те, що на цю імпреду прибуло около 25 молодих жінок, а між ними й декілька студенток. Видно, що їм наша традиція дорога і вони хотіли б глибше вглянути в неї. Вже

Із курсу кераміки 69 Відділу СУА:

Сидять зліва: пп. Марія Дейчаківська, Евстахія Мацілинська, Таня Сілецька, Дарія Микита, вчителька курсу, Марія Зубаль. — Стоять зліва: пп. Ольга Шуя, Ольга Трипняк, Катерина Шуя, Дора Трипняк, Лідія Кармазин, Стефанія Сілецька. — Бракують: пп. Зірка Пашин, Богдана Сілецька і Марія Лесюк.

UNWLA Branch 69 in Lorain, Ohio arranged a course in Ukrainian ceramics

тепер живо всі дискутують про те, з яких околиць України паска походить та які її прикмети. Молоді господині запланували влаштувати курс обрядового печива зимою, щоб до Великодня вміли таку паску спекти.

Нашій голові п-ні Ірині Дорошак належить признання за те, що дала ініціативу до такої імпрези, а тепер продовжує її. **Присутня**

БАЛТИМОР, МД.

Річні Збори 59 Відділу СУА

Дата: 11. травня 1969 р.

Збори відкрила голова п-ні Г. Самутин молитвою і привітала представницю Гол. Управи СУА п-ні Наталію Чапленко і голову Окр. Ради п-ні Наталію Лопатинську.

Слідували доповідь п-ні Н. Чапленко й організаційні вказівки п-ні Н. Лопатинської.

Звіт Управи зложила п-ні Ганна Самутин, голова.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відбулось 14 засідань Управи. Відділ приєднав 3 нові членки.

б) Культ.-освітня й імпрезова: Під час ширших сходин виголосили доповіді пп. інж. Лідія Дяченко і Лідія Лемішка, висвітлено фільм із подорожі в Україну з поясненнями п-ні Наталії Даниленко. При Відділі діє Гурток Книголюбів. Дня 2. червня Відділ взяв участь у Міжнар. Фестивалі. Мистецьку виставку оформила студентка Ульяна Стельмах, а потім разом із Окса-

ною Калиновською пояснювали відвідувачам експонати. Український буфет спочивав у руках пп. А. Стельмах, О. Корж, А. Пригули, В. Снігури і Г. Самутин. У висліді Відділ отримав від Міжнародного Комітету першу нагороду. Дня 15. червня відбулися ширші сходини з доповіддю п-ні А. Зобнів на тему „Як позбутися журби?“. Доповідь була дуже цікава й викликала жваву дискусію. Дня 21. червня пп. Г. Самутин, М. Іващенко і Р. Зелінська взяли участь у похороні письменниці бл. п. Людмили Коваленко, яка ще так недавно була гостем Відділу.

в) Господарська: Референтки підготовляли буфети, вечери й перекуску на ширші сходини.

Контр. Комісія перевірила книги Відділу і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Г. Самутин, голова, п-ні Г. Пісецька, заступниця, пп. А. Стельмах і Б. Саламаха, секретарки, п-ні В. Снігура, касієрка. Референтками стали — п-ні Л. Лемішка культ.-освітньою, пп. А. Мельник і О. Корж сусп. опіки, пп. А. Прутула, Л. Хай і О. Криволап господарськими, п-ні О. Калиновська пресовою, пп. М. Іващенко і А. Зобнів вільними членками.

Контр. Комісія: пп. М. Булавка, Н. Романовська і С. Михайлишин.

Збори закрила молитвою перевибрана голова.

Пресова референтка

ЛОРЕЙН, ОГАЙО

Курс кераміки 69 Відділу СУА

Курс почався 24. жовтня 1967 р. під проводом п-ні Дарії Микити. Участь брало 13 членок і курс тривав до травня 1968 р. Було 10 лекцій, що відбувалися неперіодично. По закінченні курсу, курсантки почали самостійно працювати та виводити гуцульські й трипільські взори.

У висліді тієї праці наш Відділ улаштував виставку мальованої кераміки 26. січня 1969 р. в Укр. Народнім Домі.

Реферат „Українська кераміка“ виголосила п-ні Марія Зубаль. Вступ був вільний, на залі було присутніх 97 осіб, у тому багато молоді. Пані з нашого Відділу гостили присутніх чайком і солодким. На закінчення зроблено знямок учасниць керамічного курсу.

Марія Нестеренко
пресова референтка

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ.

Свято Матері 71 Відділу СУА

Дня 8. травня ц. р., у просторій залі Нар. Дому зібралися батьки з діточками, щоб звеличати українську матір. Свято відкрила п-ні Надія Кух, голова, а діти школи українонавства вивчили програму деклямаціями й піснями, як також короткою сценкою пера Івана Цюпка. Декорацію сцени оформив п. В. Кух. Гарну й змістовну доповідь відчитала п-на Леся Сесненко, вчителька, змалювавши долю української матері, невільниці й емігрантки. Присутні нагородили її за те яскравими оплесками. Зчєрги промовив п. С. Мухин, директор школи українонавства. Він оперся на поемі Т. Шевченка „Наймичка“, де змалювана чудова постать матері, яка віддала б навіть своє життя для щастя своєї дитини.

На закінчення всі діточки зібралися на сцені і відспівали пісеньку для мам. З квіточками в руках зійшли зі сцени і кожне з них вручило китичку своїй матусі. Яка радість! Але були й прикрі моменти, що дитина не мала кому вручити китички, бо її мама не прийшла. І таке буває...

Галина Білик
пресова референтка

Імпреза, проведена силами двох Відділів — це тісний лучник між ними.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ДВАДЦЯТЬПЕРШИЙ РІК ВИДАВАННЯ

ЧИСЛО ДЕВ'ЯТ

БОРОТЬБА ЗА ЗРІВНАННЯ

Скоро буде 50 літ, як американське жіноцтво здобуло право голосування. За той час сталося багато перемін у його правному й економічному становищі. Та щойно тепер розпочалась завзята кампанія за покращання його економічних можливостей.

Три роки тому постала Крайова Організація Жінок (National Organization of Women) з ініціативи Беті Фрайден, авторки голосної книжки „Жіноча містика“. Ця організація поставила собі за ціль здобувати кращі позиції для жінок в уряді і промислі. Недавно тому провела пікетування Білого Дому з відповідними кличами.

Американське жіноцтво мало дійсно причину до застанови. Згідно зі статистикою його вплив у політичному і господарському житті країни маліє. Від 1955 р. не було жінки в кабінеті Президента, а в обох Палатах Конгресу тепер є 11 жінок, коли в 1960 р. їх було ще 17. Також їх відсоток у вчительській професії, де жінок є найбільше, зменшився до 70%, тоді коли ще в 1960 р. виносив 72%.

Та в свідомості американської жінки вже зауважився перелім. Найперше він позначається в здобуванні професійного вишколу. В університетах учиться тепер 40% дівчат і число градуанток також значно зросло за останні роки. Зауважується збільшення студенток у таких ділянках, де їх перед тим не було чи було дуже мало, як право чи електроніка.

В останньому часі збільшується тяга жінок до кібернетики і плянування праці. Збільшується також кількість жінок, що провадять бюро продажі нерухомостей. А недавно тому вперше жінка засіла в управі Біржі Нью Йорку. Проте, що Жіночий Військовий Корпус очолює жінка в ранзі генерала, вже загально відомо.

Нова голова СФУЖО

Коли Управа СФУЖО провела в останню дорогу бл. п. Олену Залізник, свою довголітню голову, виринув у нашому суспільстві запит — хто заступить її у проводі нашої жіночої Федерації. Це питання хвилювало не тільки складові організації СФУЖО, але й широке кола нашої громадськості.

На щастя — така ситуація передбачена нашим статутом і довголітньою практикою. Осідок голови СФУЖО в Канаді вимагав посту діючої заступниці в ЗСА. Таку встановила Управа США в особі п-ні Олени Лотоцької, тодішньої голови Союзу Українок Америки. І вона сповняла це завдання впродовж цілого часу існування Федерації. Отже й зовсім послідовно вона перебрала провід СФУЖО, коли його голова відійшла у вічність.

Олена Лотоцька належить до співтворців Світової Федерації Українських Жіночих Організацій. Та це окреслення не вичерпує ролі її при творенні цієї установи. Бо ж усім відома її ініціатива при скликанні Світового Конгресу Українського Жіноцтва у Філадельфії у 1948 р. У повоєнних роках це був сміливий крок до консолідації і скріплення наших сил. А на цьому Конгресі виринула ідея створення Федерації, як найбільш пригожої плятформи для згуртування.

Та цим першим кроком не обмежується заслуга Олени Лотоцької

Отже є всі передумови до боротьби. Трете жіноче покоління, що користується правом голосування в ЗСА, вже не хоче вдоволятися показними успіхами. Воно вимагає справжнього зрівнання в правах, а головню в оплачуванні жіночої праці.

у постанові СФУЖО. Союз Українок Америки дав у початках помічну руку в організування Бюро і перших організаційних заходів СФУЖО. Завдяки йому ця станиця постала у Філадельфії, розвинула свою роботу і допомогла охопити майже все організоване жіноцтво у вільному світі. Другий Світовий Жіночий Конгрес, скликаний у 1959 р. у Нью Йорку — знову ж при видатній допомозі США, допоміг закінчити перший успішний етап праці СФУЖО.

Отже як бачимо, що співпраця Олени Лотоцької при розбудові СФУЖО була наскрізь активна. Це дає найкращу запоруку для її провідних завдань. Під її проводом СФУЖО йтиме далі шляхом репрезентації українського організованого жіноцтва у власній громаді й перед чужим світом і координування роботи жіночих організацій. Її авторитет і великий громадський досвід матимуть благодатний вплив на хід подій.

Великий осередок праці СФУЖО в Канаді тепер позбувся провідної руки. Осідок Секретаріату СКВУ також вимагає постійної участі представниці СФУЖО. Отже становище діючої заступниці голови перенеслося до Канади і нею стала тепер п-ні Стефанія Савчук, голова Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб. Ця організація теж належить до співосновників СФУЖО а п-ні С. Савчук уже 13 років займає становище містоголови СФУЖО. На цьому пості вона виявила багато уваги для справ СФУЖО і допомогла в його розбудові.

У зв'язку з цими змінами настала ще одна у проводі СФУЖО. Коли п-ні Олена Лотоцька перебрала провід СФУЖО, Союз Українок Америки втратив свою містоголову

Проф. д-р Наталія Полонська-Василенко

Prof. Natalia Polonska-Wasylenko dean of Ukrainian historians in the Free World, celebrated her 85th anniversary

ВІТАЄМО ЮВІЛЯТКУ

Недавнє проголошення постанов Першого Науково-Історичного Конкурсу фундації ім. Лесі і Петра Ковалевих знов звернуло очі всього нашого жіноцтва на видатну вчену проф. д-р Наталію Василенко-Полонську. Це збіглося з відзначенням її 85-ліття, що його врочисто згадав наш науковий світ. А студенти, що слухають її викладів в Українському Вільному Університеті, відмітили 25-ліття її діяльності в цьому науковому осередку.

Хоч Наталія Дмитрівна є уродженкою Харкова, проте майже все її молоді й зрілі життя та наукові досягнення пов'язані з Києвом. Тут вона в 1916 р. стала доцентом, а в 1940 р. професо-

р СФУЖО, якою вона була. Екзекутива СВА висунула на те місце п-ні Стефанію Пушкар, свою голову. До тепер вона займала в Управі СФУЖО місце програмової референтки. На цей пост доведеться підшукати іншу відповідну кандидатуру.

Оці пересування в Управі СФУЖО заповнили велику прогалину, що настала через утрату улюбленої голови. Ці зміни Управа СФУЖО у своєму часі пропонувала своїм складовим організаціям, які їх одногослосно підтвердили.

І так під новим проводом розпочався новий етап праці. Він триватиме до 1971 р., коли то передбачене розписання нових виборів. Вітаємо наші провідні постаті на нових постах і бажаємо їм сил і успіхів у праці!

реш Київського Державного Університету. У своїй науковій праці вона присвятила особливу увагу розвитку Південної України, себто землям колишнього Війська Запорозького. Цю тему також розглядає праця, що дістала нагороду згаданого Конкурсу. Проф. Василенко-Полонська є членом Української Вільної Академії Наук, Наук Т-ва ім. Шевченка і Міжнародної Академії Наук з осідком у Парижі.

Радіємо, що ця наша видатна вчена й досі невтомно працює, як керівник катедри історії УВУ в Мюнхені. За її цінними вказівками студенти і докторанти вглиблюються в проблеми нашої історії та допомагають насвітлювати їх. Для потреб організованого жіноцтва проф. Василенко-Полонська теж має зрозуміння. Час від часу знаходимо її дописи в жіночій пресі чи слухаємо її доповіді на жіночих з'їздах.

Щиро вітаємо її з ювілеєм 85-ліття та нагородою Першого Науково-Історичного Конкурсу!

ПРОПАМ'ЯТНИЙ ФОНД ІМ. ОЛЕНИ ЗАЛІЗНЯК

Перші пожертви на Пропам'ятний Фонд ім. Олени Залізняка влинули на похороні дня 16. червня 1969 р. від рідні Покійної. На заклик Комітету зложили:

По 20 дол.: Ярема й Ольга Весоловські, Торонто, Роман і Люба Раковські, Нью Йорк, Юліан і Оріся Охримовичі, Нью Йорк, Омелян і Христина Мацілінські, Дітройт, Юрій і Анна Лопатинські, Нью Йорк, Зенон і Христина

ХІ. Літературний Конкурс СФУЖО

З ініціативи й фундації Марусі Бек, радної м. Дітройту, вступаємо тепер у нову декаду Літературних Конкурсів СФУЖО. У виконанні цієї постанови проголошуємо

ХІ. ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС СФУЖО

Предметом ХІ. Літ. Конкурсу є новеля, себто невеличкий розповідний твір про якусь незвичайну життєву подію з несподіваним закінченням.

На бажання фундаторки обидві рівнорядні нагороди, по 100 дол. кожна, будуть призначені — одна для учасниць Конкурсу нижче 35 літ віку, а друга для учасниць вище того віку.

Учасницями Конкурсу можуть бути жінки-письменниці або всі, що хотіли б ними бути.

Реченець Конкурсу — 31. березня 1970 р.

Конкурсні твори слід надсилати у трьох примірниках під псевдонімом. Особливо в запечатаній конверті слід подати справжнє прізвище авторки. На конверті, поруч псевда, подати вік учасниці.

Надсилати на адресу „Нашого Життя“:

4936 N. 13th St., Philadelphia, Pa. 19141.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Подаємо сумну вістку всьому організованому жіноцтву, що дня 13-го червня 1969 р. у Трентоні, ЗСА, відійшла у вічність громадська діячка і письменниця

ЛЮДМИЛА ІВЧЕНКО

організатор Українського Червоного Хреста в Києві, кол. містоголово Гол. Управи Об'єднання Українських Жінок у Німеччині, редакторка журналу „Громадянка“, кол. містоголово СФУЖО в Європі, співредакторка Вістей СФУЖО, голова Об'єднання Українських Сестрицтв у ЗСА, голова Комісії Культури при Секретаріаті СКВУ.

Похорон її тлінних останків відбувся 21. червня 1969 р. на цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

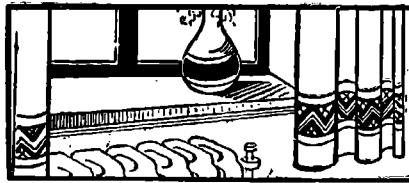
Видатній громадській працівниці вічна пам'ять!

УПРАВА СФУЖО

Коли в Вашій місцевості немає Відділу СВА, зберіть гурт жінок, щоб його заснувати. Для цього потрібно 10 одиниць, що хочуть жити організованим життям.

Дольницькі, Філядельфія, Ярослав і Христина Воевідки, Нью Йорк, Кость, Євстахія і Мотря Мацілінські, Лорейн, Люба Д. Онуферко, Філядельфія.

По 10 дол.: Лідія Бурачинська, Філядельфія, Віра Данец, Савт Орендж. Разом 200 дол. За пожертви щире Спасибі!

У НАШІЙ ХАТІ

Зірка Галів

Святочне печиво

Моя доня дуже вибаглива в їжі і нелегко їй смакує дещо з купного печива. До того вона не любить яєць, що є цінним відживним складником. Щоб зарадити цьому я удосконалила припис на багате в яйця і кальорії тісто. Можна вживати його на Різдвяний колач, Великодню паску, та всяке дрібне печиво — рогалики чи т.зв. бухти.

Цей припис я продемонструвала 17. червня ц. р. для членок 83 Відділу в Нью Йорку, де я також належу.

Колач або паска

Потрібно:

- 12—16 жовтків
- 3—6 білків
- 1 горнятко (8 унцій) цукру
- 1 ложечка солі
- ¼ фунта масла
- шкірка з 1 цитрини
- ⅔ горнятка густих вершків (сметанки)
- ⅓ горнятка молока
- 5—6 горняток борошна (муки)
- 2 унції свіжих дріжджів (компресд), або 4 пачечки спорошкованих, сухих

Втерти жовтки разом із білками й сіллю в мішалі (міксері) пів години. Молоко переварити з вершками і прохолодити до температури 85 ст. (так як для немовляти). В ньому розробити 2 унції свіжих дріжджів і додати 2 унції цукру та пів горнятка борошна. Якщо вживається спорошкованих дріжджів, тоді треба їх наперед розмочити в ¼ горнятка літлої води і тоді пропорцію молока з вершками зменшити на ¼ горнятка. Розчин покласти в теплу місці, щоб підріс, подвоївся. Це триває 15-30 хвилин. Перетопити масло, прохолодити до літлої температури і влити до вбитих яєць, мішаючи на найменшій швидкості мішала. Додати розчин,

що підріс за цей час. На кінець додати борошно (4 і пів до 5 і пів горнятка) і замісити тісто, щоб було досить рідке. Не місити довше, як 10-15 хвилин, навіть колиб не зовсім відставало від руки. Коли місити за довго або дати до тіста забагато борошна, тоді тісто затнеться і буде довго рости. Добре, коли тісто підходить першого разу около півтори години і вдруге після легкого замішення знов півтори години. А коли немає часу, тоді можна після першого мішення відразу вложити до форм, щоб коли підійде, можна його пекти. Також можна замісити тісто увечорі і покласти до холодильника, де воно підросте за ніч. Ніколи не ставити посудини з тістом безпосередньо на кальорифер, хіба підложити подушку. Щоб переконатися, чи тісто досить підростло, треба доторкнутися легко верхком пальця до його поверхні. Коли лишиться знак, то тісто готове, а коли тісто підійде назад, то ні. Коли воно подвоїться, тоді готове до вироблення Піч треба наперед добре вигріти. Пекти наперед на 375 ст. потім за 10 хвилин обнизити до 300 ст. Пекти 40-50 хвилин.

Різдвяний колач виробляти круглий плетений або подовгувату т.зв. струцлю. Тісто на бабку вкладається до високої форми так, щоб виповнила її до половини.

У складниках і при виробленні тіста того обрядового печива немає різниць, тільки до бабки по заміненню слід додати горнятко родзинків. Якщо при бабці побажана твердша шкаралупа, тоді треба помастити її жовтком із дрібною молоком, а щоб це з'якло, то після спечення слід помастити маслом. Коли печете кілька бабок, то треба уложити їх на два інчі від себе, щоб був між ними добрий продув гарячого воздуха.

Треба щоб бабка постояла у формі 2-3 хвилини, тоді легше її витягнути. Про те, що цього печива не слід їсти гарячим, напевне всі знають, бо воно ще виділює трійливий газ.

Примітка. Мене питали, як це можливо, щоб тісто виростло в холодильнику, але я сама це випробувала. З. Г.

До нашого Різдвяного запитника, що був розісланий у 1968 р., деякі членки додали приписи. Із них вибираємо такий, що його читачки напевно схочуть випробувати.

Медяник

Потрібно:

- 1 горнятко меду
- 1½ горнятка цукру
- 1 горнятко молока
- 4 яйця
- 4 ложки олії (оливи)
- 3 горнятка борошна (муки)
- 1½ ложечки соди до печення
- терта цитринова шкірка
- спеції: цинамон, гвоздики

Поділити яйця. Жовтки, мед, цукор, молоко й олію все разом добре вбити в мішалі впродовж 15 хвилин. Білки вбити на шум. Борошно перемішати з содою до печення, і додавати потрохи до маси, вбиваючи дальше пів години. Також додавати поступенно спеції і терту цитринову шкірку для запаху. Коли вже вбите, перемішати легко зі шумом і переложити до довгої вимашеної і висипаної борошном форми. Всунути до нагрітої печі на 350 ст. і пекти 45 хвилин.

Подала Юлія Федорович
членка 4 ВідділуСВА
в Нью Йорку

М'яке тісто, що липне до рук, добре розкачувати пляшкою, до якої налито холодною водою.

•

Картопля в „кожушках“ не розвариться, якщо влити у воду трохи оцту.

Користаймо з досвіду

ДРІЖДЖЕВЕ ПЕЧИВО

Завдяки кухареві-египтянинові, що випадково відкрив дріжджі, старинні египтяни перші почали випікати хліб у спеціально спорудженій трикутній печі. Це діялося тисячі літ перед Христом. Перший пекар-торгівець уже в 168 р. перед Христом значив свої виробни на продаж спеціальним значком. Українці, як відомо, займались вирощуванням збіжжя від найдавніших часів і є відомі з печива різномірних виробів хліба. Чужинці, що відвідують Україну, не можуть нахвалитися його різномірної якості.

Є понад сто різних способів печення хліба. Тому, що до купованого готового хліба і солодкого печива додають різних хемічних консервуючих складників (які є до певної міри шкідливі), побажано було б, щоб наші господині самі займались печенням бодай тільки солодких виробів. А вже на свята, то ніодна господиня, яка б вона не була обмежена часом, не повинна купувати готових колачів, пасок, бабок чи пампушків! Бо ж ніколи не можна купити колач чи бабку з делікатного й доброго тіста, але лиш найдешевшого і не дуже смачного. Кожна господиня повинна навчитись виконувати дріжджеве печиво. Тоді може гордитись, що продовжує нашу традицію і передає її та вщиплює своїм дітям.

Дріжджі — це сукупність мікроскопічних живих організмів, що спричинюють хемічні процеси ферментації або бродіння, подібно, як це діється в молоці, що квасніє, чи тоді, коли витворюється пліснь. Цей процес розщиплює цукристі речовини борошна (муки) на вуглекисний газ та спирт, а це при заміщенні тіста виділюється по всьому тісті й робить його пухким. Тому, що дріжджі — це жива рослина, треба вважати, щоб при високій температурі їх не вбити або не спинити процесу їх росту холодними складниками. Найбільш сприятлива температура для дріжджів — 85° Ф. Підготовляючись до такого печива, треба приготувати всі складники, наскільки можливо в температурі 85 ст. і вважати, щоб тісто не задовго росло, бо тоді перекисне. Щоб спекти найкращої якості печиво, треба вживати

свіжого борошна (муки), яєць і масла. Наприклад, не купувати яєць із майже прозорою шкаралупою, бо це вказує на те, що кури, які знесли їх, не були відповідно відживлювані і їх покладки не є найкращої якості. Треба також пам'ятати, що багате тісто потребує більшого вкладу дріжджів, як простіше. Що більше яєць, цукру і масла, то більше для нього потрібно дріжджів, але й у висліді воно стане легким, делікатним і матиме кращий колір і смак. Коли хочеться мати тісто пухким, треба, щоб воно двічі росло і щоб процес бродіння тривав біля чотирьох годин.

Зірка Галів

ЧИ СПРАВДІ MSG ШКІДЛИВИЙ ДЛЯ ЗДОРОВ'Я?

Напевно, наші читачки, купуючи харчі, звергають увагу на малі й більші бляшанки чи скляні слоїчки з написом „Ак'сент“ Це фірмова наліпка на опакуванні кристалічної речовини, а її хемічна назва „моносодій глютамінат“ — Моносодієм глутамінат, в скороченні MSG. Ця речовина має вигляд білого порошку.

Якщо, може, хтось його й не купує і не вживає в своїм кухарстві, то собі бажає цього, чи ні, але неминуче споживає. Він, цей білий порошок, є в усіх майже готових харчових продуктах, що й зазначено згідно з законом. Є він теж у харчах для немовлят та взагалі для дітей, і це стало тепер приводом до критичного розгляду його властивостей.

!Що ж це за таємничий порошок, який став неминучим у харчовій продукції Америки? Його здавна вживали й тепер вживають у Японії під назвою „Айномото“ Походженням він зв'язаний із рослинними протеїнами.

Цей чарівний порошок має силу підвищувати смакові властивості харчових продуктів, сам же не має ані кольору, ані запаху. Можна його вживати разом із сіллю і перцем до м'яса, риби, юшок, підлив тощо.

Його вільно, без обмежень продають і він належить до категорії нешкідливих хемікалій. Але тепер цей надзвичайний порошок під загрозою заборони.

Один з американських журналістів, Ральф Надер, який ще в 1964 р. заатакував був автомобілеву індустрію за продукцію не зовсім безпечних авт, а його розсліди в справі м'ясної продукції спричинилися до ухвалення в Конгресі аж двох актів 1967 і 1968 рр. у цій ділянці, виступив тепер у Конгресі перед Комітетом харчування і людських потреб, що його очолює сенатор Г. МакГоверн. Цим разом під його критику підпали „гамбургери“ та „франкфуртери“, широко споживані в Америці. Але особливо завзявся він на MSG, протестуючи проти додавання його в харчові продукти для дітей. Група лікарів, що теж свідчила перед Комітетом, піддержала його критику. Можливо, що дальші дослідження посилять натиск на цей таємничий порошок, а це може довести й до його заборони. Н. Ч.

Куховарські назви

на букву П

Пісна: а) борошняний відвар для квашення яблук, б) борошняний відвар із крижкою для білення.

Піст — релігійна заборона на вживання скоромної їжі в означеному часі. Пісний, піснина — пісна страв.

Пістне молоко — на Бойківщині кисле молоко, що сферментувало через зливання молока до спеціальної бочки під час посту. (Подала О. Залізняк).

Пістація, гр. — горіх, т. зв. зелений мигдаль субтропічного дерева з такою ж назвою.

Піч — до печення, кухонна піч — до варення страв.

Піч до опалювання — грубка.

Піч електрична або газова. Пічка залізна чи електрична (а не „пецик“, поль).

Пічкур, бубірь — риба з род. коропових.

Піца, піза (Pizza) — італійський корж. Н. Ч.

Морожену рибу треба розморозувати при кімнатній температурі, а не заливати водою.

До кип'ячої води, що в ній вариться риба, влийте трохи молока. Риба стане смачнішою і втратить неприємний запах.

Українська ВИШИВКА

Вишиваймо наші сукні!

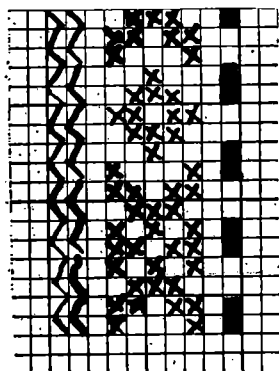
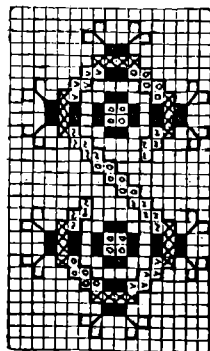
Рисувала Ірина Мельник-Юрчак

Молодеча сукня з вишиваним коміром
Youthful dress with embroidered collar

Це не значить, що кожна наша сукня має бути вкрита широкими площинами вишивки. Нераз вистачить маленький мотив, уміщений на комірці, а вже вона впадає в очі!

Тієї самої думки є київська малярка Люба Панченко. Її моделі вишиваних суконь появляються тут і там у підсоветських журналах. На жаль, їх

Молодечий комплект
Embroidered two-piece dress

небагато. Напевне Люба Панченко не має багато замовлень таких моделей і тамошні Будинки Моделів не присвячують їм уваги. Один чи два моделі на сезон — це все, що там подають. Але це свідчить, що замилювання до української вишивки не завмирає і Люба Панченко підтримує це.

1. Суконка з легкої вовни. Модель гладкий, спідничка злегка дзвонова. Вся прикраса сукні — це білий або креманий комірець, зпереду видов-

жений у жабо. На комірці приміщений вишиваний взір. Комірців можна приспособити кілька і змінювати їх.

2. Практичний китарик до відповідної складаної спіднички. Виконаний із вовняного матеріалу або вельвету. Рівно скроєний. Здовж переднього краю нашита вишивка або ткача на лямівка.

До цього комплекту годиться блузка з широкими рукавами.

- Ukrainian Woman -

Tenth Congress of UCCA

The Ukrainian Congress Committee of America was founded in 1940 to coordinate and direct organized Ukrainian life in the USA. The membership of this central body is comprised of member organizations as well as of individuals who have paid annual funds to the National Fund. In its 29 years of existence the range of UCCA activities have encompassed all facets of national interest from political actions to the creation of a Center for Preschool Education. The Tenth Congress which will be held Oct. 24, 25, and 26 in New York, will provide an opportu-

ity for its participants to review the work of UCCA since its last Convention in 1966. It will also draw guidelines that will help chart the course of Ukrainian life in the USA for the future.

This Convention comes at an especially opportune moment. The entire free world has been shocked into realizing the true conditions that exist in the Soviet Union. This came about through news of persecutions of religious and cultural leaders, especially in Ukraine. Even the most ardent admirers of communism in the West were forced to face reality with the Soviet in-

vasion of Czechoslovakia. UCCA not only kept its members aware of what was happening, but, more important, made certain that the Free World knew what was happening and why it was happening. We and everybody else were constantly reminded that the Ukrainian people were not submitting mutely, but that they were protesting, even though they knew the fate that awaited them. In view of such vigorous protests in Ukraine, we can do no less but concentrate all our energies and all our resources into helping them attain the goals for which they sacrifice so much. We have many examples of much smaller nations attaining success simply because their people worked unitedly.

Women are traditionally agents of unification. We dislike discord of any kind. At the UCCA Convention we shall have a great opportunity to show our talents. There is felt a subtle shift of emphasis inside the UCCA from its external affairs to internal ones. Certain problems and even conflicts within the Ukrainian American community have matured and demand immediate attention. Through our work on Convention Committees we can have a direct influence on their solutions. We also have, for the first time, an opportunity to discuss our own affairs in the Committee of Women's Organizations. There we can state our particular problems and discuss their possible solutions. We especially, of the National Women's League, as founding members of UCCA, have always envisioned it as a forum where mutual problems could be discussed. Let us use this forum and encourage others to use it as it was intended — to coordinate, to organize, to unify.

Lena Kostenko

THE AFTERGLOW

I grew where cherry orchards bloom,
where foliage smells of summer squall,
where pears grow mellow in the sun
and grass is succulent and tall.

I grew amidst the open fields,
where sunrise sets the world aflame,
where at high noon the furrows steam
and their fertility proclaim.

I grew in shady scented woods,
where rosy trunks of stately pine
are reaching heaven, and the dew
falls heavily in summertime.

I grew where mighty Dnieper flows,
where cliffs jut out in wondrous height,
where fishermen, (men of few words),
prepare to set their nets at night.

And colors of those bygone days,
no matter where I choose to go,
are now revealed in what I say,
like sunset — in the afterglow.

Translated from Ukrainian
by Tatiana Shevchuk

LENA KOSTENKO

The young poetess Lena Kostenko was born in 1930 near Kiev into a family of school teachers. In 1952 she completed pedagogical studies in Kiev and in 1956 graduated from the Literary Institute in Moscow.

Her first collection of poems "The Earth's Rays" appeared in 1957 and attracted widespread attention by its freshness of expression and depth of thought. Her next collection "Sails" appeared in 1958 and "Travels of the Heart" which appeared in 1961 showed great talent and brought to light the non-conformist ideas of the poetess. Unfortunately, for her independent approach to poetry and her modern forms of expression she met with severe criticism.

Lena Kostenko answered with silence. Since the appearance of her last collection only a few of her poems have appeared in Soviet journals. However, many handwritten copies of her poems continue to be circulated in the Ukrainian SSR.

Lena Kostenko is considered one of the leading literary lights among the '60's writers in the Soviet Union.

INVITATIONAL CONFERENCE IN DETROIT

The Committee which prepared the Conference "The Image of Ukraine in the World of Today and Tomorrow" on May 24, 25, 1969, has worked out the recommendations issued by the Conference. The Committee worked in groups on the various themes discussed. A report on the first of these, "The Ukrainian Image in the World of Today," is printed in the Ukrainian section of our magazine.

The members of the Committee are Mesdames Anastasia Volker, Olha Shuster and Stefania Dub.

Left to right: The late Mrs. Anastasia Simkiw Kochan, who died on May 12, 1969, is shown with Dr. Marion Mill Preminger, Consul General of Gabon, Mrs. Galia Zilionis, Mrs. Mary Dushnyck and Mrs. Halia Hoshowska. The picture was taken at a reception on May 12, 1967 in Dr. Preminger's home in New York City which houses one of the best African primitive art collections as well as an 18th century European library.

THE LATE ANASTASIA KOCHAN AND UKRAINIAN FOLK ART

The news of the death of Anastasia Kochan moved us deeply; Mrs. Kochan was a very good member of our organization and interested in folk art. She and her late husband, Mr. Joseph Kochan had a unique collection of Ukrainian folk art which they exhibited throughout the United States and Canada for many decades. This consisted of old wood carvings and inlays, ceramics, klymys, embroideries and more than 300 Easter eggs as well as many old religious pieces made of brass and wood. They also exhibited the Olena Kulchycyka collection of woodcuts and water-colors.

Mrs. Kochan had served as a member of the original Board of Directors of the UNWLA Ukrainian Folk Art Museum in the Ukrainian Institute of America mansion on New York's Fifth Avenue. She was a member of Branch 64.

Mrs. Kochan is survived by two daughters — Natalia Morison of Grand Haven, Michigan, and her two children, Marina and Gregory, who both speak Ukrainian and recently attended the National Music Camp in Michigan for the summer (Ma-

rina is a harpist and Gregory plays the cello). The other daughter, Sophia Homtych, lives in Paris, France, with her husband and three children.

Mrs. Kochan will be missed by all who knew her, but her outstanding contributions to the development of Ukrainian folk art on this continent will never be forgotten.

M. D.

Our best wishes go to you and your staff for producing an outstanding publication in ethnic journalism. May you continue to pursue the goals of truth in journalism, accuracy in facts of ethnic culture, and being a source of inspiration to women around the world.

Sincerely yours,
M. K. Slaby, Corr. Sec'y
Chapter 37, UNWLA
in Detroit, Mich.

FOLK ART MUSEUM

The UNWLA Folk Art Museum, located at 2 East 79th St., New York City, now has an attendant who will take care of the visitors. The Museum is open on Wednesdays and Fridays from 3 to 5 p.m. Visitors who wish to come on other days should call for an appointment.

The late May Demey

A TRIBUTE

On Aug. 1 after a brief illness our friend and 2nd president of Branch 72, **May Demey**, passed away.

Our Branch, Regional Council and the Ukrainian Catholic Church lost a cooperative and tireless worker. Scores of friends came to bid a tearful farewell, but knowing fun-loving May we are certain she would not want us to mourn and grieve but perhaps remember her in our prayers; but we will, nevertheless, miss her generosity, her frankness and straightforwardness, her good spirits and hearty laugh as well as her zest for living and enjoyment of the simple pleasures.

Sleep well, dear Soyuzanka, knowing full well, you will live in the hearts of your friends. *Vitchnaya Pamyat!*

K. Lucyshyn
Br. 72 in New York City

UNITY VIA DIVERSITY

The article of Alice Berwecky 'Strength through Understanding,' printed in No. of Our Life, struck me by its contents. Its interesting proposals cannot remain unanswered.

The chief assumptions presented in this article tend to reflect some thoughts of our English speaking branch members. The author presumes that some artificial barriers exist between the two vital and distinct groups that form our organization. Our fellow member states that she is unable to find any distinguishable differences between Ukrainian Americans and American

Ukrainians, since they have the same goals, namely, of preserving the Ukrainian culture, and making America and the world aware of Ukraine and her problems. Therefore, there is no legitimate reason for the separation of the English and Ukrainian speaking branches of the League. They should be fused into a single unit, thus, contributing to a better understanding between both groups, and ultimately, resolving the linguistic difficulties of both branches.

Of course, these proposals are all very fine and idealistic. They also show a deep concern and commitment to our organization. Yet these ideas tend to become impractical and unrealistic if closely examined. The author seems to confuse the issues involved, since the issue here clearly is not the differences between Ukrainian Americans or American Ukrainians, because there simply is no difference, but only the twisting around of absolute adjectives. Perhaps, Mrs. Berwecky improperly phrased her sentence. The proper phrasing is: what are the differences between members born in the United States who are part of the Ukrainian ethnic group, and those members who are naturalized Ukrainian citizens?

Naturally, differences exist, which are not only linguistic, as the author contends, but also, behavioural and environmental. There is absolutely no difference as to their importance and function within our League; to be sure, their assignments are to propagate the Ukrainian culture and cause, and to preserve their ethnic heritage, as the author justly discerns.

But, American born Ukrainians must realize that they are the products of a different environment and of different behaviour patterns than their fellow U. S. naturalized Ukrainians. The native born reflect an American type of upbringing, though with some strong Ukrainian overtones.

Usually clubs operate on a neighborhood regional basis. The

members are quite frequently common friends, all having some identical origin or goal, living somewhat closely together within a common territory. The League is no exception to this prescribed rule. Many women join clubs to seek some small relief from daily domestic tension and the anxieties which engulf them. They desire to create lasting and meaningful friendships with one another; they endeavor to aid their community and resolve some problems within their own kind of people in order that they will feel at ease with them and to perform their task efficiently.

Indeed, the UNWLA is a realistic and practical organization, using the rational approach to solving particular situations and problems which arise within it. This process has enabled the organization to cope with all sorts of dissent, and endure the storm clouds of discontent. Everything is based on consensus and majority rule, with respect for minority views. No limitations, no barriers, no discrimination exists in the UNWLA against minority or majority members, or branches. The League recognizes individual choice and freedom as the cornerstone of the organization. Therefore, through careful research and tactful handling the organization has formulated a policy based upon a democratic framework, which enables moderation and consensus to operate freely, while leaving room for new ideas and peaceful dissent. This policy exists due to the factors of diversity, and dedication of purpose, which, not only supports the policy, but has enabled the League to survive.

Irene Palevich
Member of Branch 98

OUR LIFE
Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia, Pa. 19141

З. П.

Хто приходив до Петруся?

Надійшла осінь. Дні соняшні, теплі. Небо синє, ніде ні хмаринки. Петрусь тішитьсь, що не паде дощик. Цілий день може бавитися в садку коло хати.

Сестрички Вірка і Марта побігли до школи, тато поїхав автвом до праці, а Петрусь залишається з мамою. Вона порядкує у хаті, а хлопчик надворі. Замітає хідник, підливає квітки, вигортає жовті листочки грабельками.

А тоді бере мисочку і біжить до водопроводу та наливає водички. Уважно несе і кладе біля сходів. Для кого, спитаєте? — А для тварин. У сусідів котики й песики — гаряче їм у кожушках із Петрусем гратися. Тому він їх водичкою частує. — Пий, чорний, пий (так до пса) і знову граються м'ячиком. От стоїть жовта мисочка з холо-

ною свіжою водою, а коло неї хлопчик сидить і чекає. Хто прийде нині до мене?

Вірка і Марта вертаються зі школи та й питають малого братика: — Хто приходив воду пити? — Песик чорний.

На другій день побіг назустріч сестричкам. — Знаєте хто приходив водичку пити? Киця з чудовим рудим кожушкою та хвостиком пухнастим. Напилася водички, коло мене сіла і муркотіла, муркотіла...

Далі дні були гарячі, дощик не падав, вже трава почала жовкнути. І знаєте хто прийшов до жовтої мисочки? Жабка. Така груба, з великими очима. Напилася і поскакала в кущі. І пташки мали спрагу. Прилітали до мисочки, мачали дзьобики, підносили їх уго-

ру та ковтали водичку. А Петрусь тихенько сидів і приглядався. Яж одного разу щось зашаруділо і з кущів виповз вуж. І він пив холодну водичку. От мав Петрусь що розказувати. — Правдивий вуж! Такий з брунатурним пасочком. Він мене не боявса!

— Бідні звірята, сказала мама. — Тепер велика посуха!

А ввечері, коли Петрусь заплющив очка в ліжечку, почув якісь звуки — кап... кап... кап... — Дощ паде! закликав. Ціла родина сиділа на ганку і розмовляла. Тишилися свіжим вечірним повітрям.

— Ну, Петрусь, казали — завтра прийдуть до тебе котик і песик гратися, але жабка і пташки і вуж, то вже ні!

Наталка Смолій-Герещ

Оленка-боягузка

Барумм! Блиснула блискавка, а за нею і грім заgrimів. Бумм! Ще раз заgrimіло, аж дерева затремтіли. Маленька Оленка бавилася надворі. Як тільки почула грім, скоро-скоренько побігла в хату і шусть — під ліжечко! То не було великою штукаю, бо в неї ліжко високе, досить місця, щоб добре заховатися. Вона ховалася там часто.

Та вона не лиш від грому ховалася. Оленку шонебудь налякає. Чи дуже голосний літак, чи тріскіт надутого бальона, чи бджілка надлетить, чи песик десь загавкає, то Оленка шусть — і вже під ліжком! Але не хоче признатися, що в неї страх. Коли запитатися: — Оленко, ти чого під ліжком? То вона відповідає: — Порох стираю — або — м'ячика шукаю, — або — хованки граюся. — Ой, вилази — каже мама — ніхто за тобою не шукає! І часто приходилося зловити дівчинку за ноги та витягнути. Мама турбувалася, що то з неї буде. Тато часом і за пасок брав, наче бити буде, але страху не ві-

Одного дня підповз до мисочки вуж

діб'еш. Лиш бабуся примирливо казала — Не журіться, вона з того виросте!

— Та чи справді!

— Справді, каже бабуся. От наближається Оленчин день народин. Побачите скоро зміну. — Дійсно — каже мама. — Вже скоро Оленці буде п'ять роцків.

Усім здавалося, що скоро, лиш Оленці видалося довго чекати і вона була дуже нетерпелива. Кожного дня запитувала: — Чи вже нині, чи вже нині?

Нарешті мама з великою полегшою відповіла: — Так, сьогодні! Оленка покликала товаришок, посідали кругом столика, співали, бавилися. Аж тут тато витягнув фото-апарат. — Хвилинку дівчатка, знимку вам зроблю! Дівчатка поробили веселі міни. Тато сказав — увага — і — цик! Раптом блиснула жарівка і вибухла. Хвилинку усім в очах потемніло. Та коли відчинили очка, Оленки не було. — Де Оленка, де вона? Мама скоро догадалась. Пішла, поглянула під ліжко, а Оленка дійсно там. — Оленко — каже — чи тобі не сором? Оленка мовчить. — Оленко, чи ти вилізеш та повернешся до гостей своїх так, як розумна дівчинка, чи дальше хочеш бути маленькою? Оленка мовчить. — Подумай добре! —

Думала Оленка, думала. Поволі вилізла з-під ліжечка. — Ти чемна дівчинка, каже мама — тобі вже п'ять років і не треба під ліжко ховатися. І тато догадався, де Оленка була. — Ще раз дівчатка, знимку! Дівчатка усміхнулися, Оленка стоїть, аж знов — блиснуло! За хвилинку дивляться усі, а Оленка ще тут. Не втекла!

— Розумна дівчинка, зраділа мама. — Чемна, чемна, похвалив тато. Бабуся пригорнула Оленку, а дідусь по головиці погладив. Аж пізніше, коли викликали фільм, то побачили що на знімці усі дівчатка і з широкими усмішками, веселі, а в Оленки очка міцно заплюшені.

Але то нічого. Від того часу вона більше під ліжко не ховалася. А коли рік пізніше зробили знимку із її шостих уродин, то в усіх дівчаток вийшли широкі усмішки, веселі очка, а в Оленки найвеселіші!

М. Федорович

Богданкові приятелі

— Я не маю з ким бавитися — нарікав малий Богданко, коли його батьки перенеслися до нової хати. Його сестра Зірка мала товаришку, яка жила поблизу. Дівчатка сиділи надворі під деревом та гралися паперовими ляльками, витинали їм одяг, вигадували різні забави.

Та одного разу, коли Богданко збирав зелені яблужка, які попадали з яблунки і став кидати ними у паркан, побачив гарного жучка темно-зеленої краски. Хлопчик почав руками розгортати траву і докладніше приглядатися. Чого там не було! Коніки-стрибунці різної величини, різнобарвні жуки, мушки, хробачки. До квіток прилітали оси пити мід, мурашки доїдали кинений кусник цукерка. І так на маленькому клаптику землі кипіло життя.

Богданко розказував про все мамі і приносив показати їй коніка-стрибунця чи комашку. — Пусти його, просила мама. Та хлопчик не мучив тваринок, він умів з ними поводитися. Коли брав у руки, то дуже уважно. А найкраще любив лежати на траві і приглядатися, що там лазить між стеблинками. — Комашки, то мої нові приятелі — розказував усім.

Одного дня Богданко побачив на татовому столику побільшаюче скло, яке тато вживав до оглядання поштових марок. — То мені придасться — подумав. Узв'яз його на двір і тепер дійсно міг приглядатися життю комашок.

Після вечері тато прикликав Зірку і Богданка до свого столика. — Сьогодні я приніс цікаві марки, що їх різні країни видали з нагоди полетів астронавтів. Ось подивіться! Але де моє побільшаюче скло? Хто його взяв?

— Я ні — сказала Зірка. — Я ні — хотів за нею сказати Богданко, та він пригадав собі, що певне залишив побільшаюче скло надворі, коли мама кілька разів кликала на вечерю. Потім треба було змінити брудну сорочину і двічі мити руки, бо мама докладно перевіряла чистоту. Богданко тихеньким голосочком сказав: — Я взяв побільшаюче скло... і воно десь загуби-

лося на дворі... — То дуже зле, що ти взяв без дозволу, але гарно що таки признався. Та чому ж ти його брав надвір?

Богданко вже скривився до плачу, але як почув що тато не сварить, почав розказувати про своїх приятелів комашок. Тато зацікавлено слухав і взяв Богданка за руку надвір. Там під деревом знайшли побільшаюче скло, на щастя нерозбите. — Ніколи не бери нічого без дозволу. Скажи мені чи мамі, а ми тобі допоможемо — пояснював тато.

На другий день дістав хлопчик книжку „Дива Природи“ з чудовими ілюстраціями і своє власне побільшаюче скло. — Це за те, що ти сказав правду. Тепер можеш довідатися багато про своїх нових приятелів, тільки не забувай, що мама і тато теж твої приятелі!

Ганна Черінь

ШКОЛО, ВІТАЙ — КОТИКУ, ПРОЩАЙ!

Насторож, сірий котик, вушка,
Тихо сядь і хвостом не махай!
А тим часом і мишка-норушка
Відпочине на хвилику нехай...
Нерозлучно ми бавились досі —
Так утішно було ще кому?!
Та піду я до школи на осінь
І з собою тебе не візьму...
Вже не будемо грати в футбол...
А щоб сам ти один не журився,
Запишиш до котячої школи
І по книжці м'явчати навчись!

Інна Кульська

МИ З БРАТОМ

Каже Лесик: — Я і брат
Збудували самокат.

Розказать, як Лесик з братом
„Працював“ над самокатом?
Брат рубанком теше дошку —
Лесь підспівує потрошку.

Старший брат вбиває цвях,
Лесь кричить: — Бабах, бабах!
Брат шукає колуша,
Лесь несе йому... м'яча!
Самокат готовий. Все!
Брат у двір його несе.
Лесь надворі каже: — Ох
Наробились ми удвох!

ВОЯЦЬКИМ ШЛЯХОМ

8

Це мала бути партизанська війна у запіллі большевиків і денікінців.

Зимовий Похід проголошено на засаді добровільній, примусу не було. Та всеж таки при повній свідомості дуже важкої ситуації зголосилося около 4,000 вояків і старшин. До Зимового Походу станули три дивізії (у скороченому виді) — Київська під командою Ю. Тютюнника, Запорізьська під командою Б. Крата і Волинська під командою М. Загородського. Головну команду над цим військом обняв ген. М. Омелянович-Павленко.

Після наради учасники почали розїжджатися до своїх частин. Я скористала з нагоди і попрохала Ю. Тютюнника, щоб він мене підвіз до залізничної стації, близько якої моя частина. Дорогою Тютюнник умовляв мене, щоб я і чоловік перевелись до його дивізії. Але я не могла погодитись на те. Заявила, що зостаюсь у Гуцульському полку.

Коротку віддаль від стації до села я відбула пішки. Спираючись на костур, хвора та змарніла, зголосилась до команди. Мої товариші в полку ледве впізнали мене й були здивовані, що я ще живу. Я прохала їх зв'язати мене з чоловіком, що був при своїй частині в іншому селі. Він зараз же приїхав і розказав мені про всі заходи, що він поробив для виводу мене з Вапнярки. Одним із них був лист, що він передав моїй рідні у Симферополі, прохаючи їх, щоб вони мене забрали зі шпиталю. Цього листа їм ніхто не передав, як потім виявилось. Але й так вони, коли б і отримали його, то мене вже в Вапнярці не застали б.

Як я, так і мій чоловік, відразу зголосились іти в Зимовий Похід. Тільки ми постановили вже бути разом, а не як досі в окремих частинах. Дня 6. грудня 1919 р. ми вирушили, у складі кінного полку ім. Гетьмана Мазепи.

ЗИМОВИЙ ПОХІД

Змінились умовини боротьби

Нелегко воно писати про Зимовий Похід. Цей зрив нашої армії можна оцінювати, як очайдушний крок. Але з другого боку це був також прояв великої непохитності і завзяття. Всі, що зголосились, були свідомі важкої ситуації і невеликих надій на удачу. Але всі були вірні своїй присязі і навіть у такій скрутній своїй зброї здати не хотіли. Ми знали, що ризикуємо всім, але й те, що зможемо зробити — потрібне для волі України.

Дня 6. грудня 1919 р. Похід вирушив. Тому, що перед вимаршем треба було перевести скорочення частин, то мені довелося перейти в Кінний Мазепинський Полк. Ще треба згадати, що в Похід пішли переважно кіннотчики, бо характер нашого Походу вимагав швидкого порушення. Піхоті за тих умов було б надто важко воювати, а роздобути більше коней було майже неможливо. Від селян забирали їх усі армії, а залишити їх зовсім без коней у господарці було неможливо. Ми мусіли рахуватися з їх інтересами, бо ж і за них воювали і сподівались їх підтримки харчами. Коли б не ця обставина, то склад Зимового Походу був би напевне багато більший.

Бракувало нам не тільки коней. Зима 1919-20 рр. була винятково важка, а одяг у нашого війська вже давно порвався. Іншого дістати вже було неможливо, отже ми були слабо забезпечені від холоду. Декому навіть бракувало шапок, отже треба було завивати голову й вуха чим попало, нероз'їмши. Тому що я теж була слабо вдягнена, то хоч і нездорова, мусіла більше йти, як їхати, щоб

не замерзнути на возі. Та найгірше було те, що нам уже не ставало зборі, а її конче треба було мати.

Із тих наших умовин впливала також наша тактика. Ми лявірували між червоними й Денікінцем. Завжди насторожені, ми старались розвідувати стежами: нападати відважувались тільки на малі ворожі частини. Так ми здобували зброю й коні, а разом із тим ширили паніку й дезорієнтацію серед них. Справа відживи теж була проблемою для нас. Брати даром чи насильно в селян, ми не вважали себе в праві. Платити не було чим, бо ж тоді й гроші не мали ціни. Хіба що вдалося в заводах роздобути цукор і спирт, а це в той час завжди мало попит. Але й те не завжди виходило, бо селяни вже почали гнати самогонку самі.

До того всього долучилося ще одне лихо. Наші козаки почали хворіти плямистим тифом і число хворих щораз більше зростало. Спочатку ми думали залишити їх у міру можливості по селах, але я належала до тих, що категорично запротестували. Це було ніщо інше, як віддавання безсилим на поталу ворогам і тоді вже ніхто з них живими не зостався б. З другого боку, хоч вони безперечно були й нам тягарем у Поході, проте допомагали сementsуватись. Військо побачило, що всі ми стоїми за себе і кожен має однакову вартість.

Хоч це виглядає дивне, але в Поході найбільше навантаження мали старшини. Їх було настільки мало працездібних, що для них не було ніякої можливості відпочинку. Їх обов'язки ніколи не кінчалися і тому вони були більш, як другі — вичерпані. Вод-

ночас бути й теж найбільш обдерті, бо мали менші можливості вистарати собі щось із одягу для себе.

Хворих ми перевозили на возах, де вони лежали на соломі, без накриття, інколи навіть напіввроздягнені. Далеко не завжди мали ми можливість спочивати уночі. Не раз бувало проїжджали селами, але могли дозволити собі тільки короткий відпочинок і тоді вносили хворих до хат, щоб загірлися, а потім їхали далі. Так що одні з наших хворих помирали від недуг і поганих умов, другі з них вичунювали й поволі починали зводитися, в той час, коли на їх місце лягали вже нові. Прийшла черга на мого чоловіка. Він занедужав якраз у той час, коли хотіли хворих залишати. Свідома того, що його може чекати, я постановила залишитися з ним. Коні в той час для армії були особливо цінні, так що залишаючи нас, забрали з собою і наших коней. Розлука була для нас усіх дуже важка, важко було їм оглядатися, а нам дивитися у слід, бо невідомо було чи ще коли побачимося та яким буде наше і їх майбутнє. Та наш чура все таки не видержав: десь там роздобув воза та дозвіл повернутись по нас і нас забрав. До чергової стоянки ми їхали за своєю частиною та якимось легше стало на серці.

Різдвяні Свята ми провели в Когутівці, селі, в якому збігалися границі трьох губерній — Поділля, Херсонщини і Київщини. В той час мій чоловік уже поволі починав ставати на ноги, а мої рани, що їх я ще сама підліковувала, починали гоїтись. Так що й ми могли взяти участь у святкуванні, хоч були ще дуже кволі. Не зважаючи на хитке положення ми святкували дуже врочисто, ніби вдома. Відспівали всі коляди, які хто знав, вітали себе зі святами, а селяни погодували нас кутею, узваром, борщем та варениками. Багато дечого невимовленого у той вечір передумав кожен із нас...

Але засиджуватись не було як. Уранці ми знов вирушили вперед. Дивізії йшли тоді роздільно, але весь час вримали зв'язок.

Я вже згадувала про те, що до цього способу боротьби ми достосували також воєнну тактику. Наприклад у рейдах гармати вже не мали того значення, як колись, возити їх обтяжувало нашу мандрівку, всеж таки ми старалися не визбуватися їх і залишали їх тільки в такому випадку, коли якась інша з наших частин ще мала запас амуніції, а не мала гармат.

Бої Зимового Походу

Ми мали в Поході і великі бої, як це було біля Умані і за Вознесенськ. Там єдине, що рятувало нас, було те, що ми — кіннота, а вони були піші. З Умані довелося нам уступити. У мене саме в тому часі появився поворотний тиф. Щоб мені і моїй частині це улегшити, запропонували мені приєднатися до штабу, але я все ще якимось витримувала сидіти на коні та хотіла за всяку ціну триматися своєї частини. Та як не дивно, тим, хто вирішив це — був мій кінь: як тільки вирушив штаб, він самовільно подався за ним. Скоро я одначе зовсім звалювалася з ніг і тоді постелили мені під гарматою солому. Там я пролежувала не тільки в дорозі але й у часі бою, сголомшувана страшним гуком вистрілів. Пізніше я

почала зводитися на ноги та й гармати ми вже були змушені залишити, бо амуніції не було.

Запам'ятався мені цей час боротьби за Умань дуже добре. Опустивши місто, ми розташувалися в селі, щоб відпочити. Для безпеки були роз'їзди і застави. Та ледве встигли ми перекусити, як нам донесли, що большевики, які шойно зайняли Умань, утікають. Треба було нам знов на місто прямувати. Ми переїхали його вночі і там приєдналися до нас деякі з наших, що були у „боротьбістів“ (відлам большевиків). Одначе ми в місті не залишились, а виїхали греблею, а потім вброд на інше село. Ніч була настільки темна, що нічогісінько не було видно а ми терену зовсім не знали. За тих умов це було небезпечно, бо вороги могли зробити засідку. У селі ми трохи відпочали і шойно на другий день із парадом повернулись до міста. Населення зустрічало нас радісно, просили залишитись, але ми були свідомі, що мусимо податися далі. Мені особисто припало ще й сумне завдання сповістити жінку мого доброго знайомого, що він загинув.

Звідтіля ми попрямували на Вознесенськ. Ця мандрівка була дуже небезпечна, бо тором, що йшов у напрямі Одеси, проїздила панцирка й нелегко його було перейти. Весь час наскокували на нас большевицькі частини, малі, але швидкі. Інколи довелось, шойно роззувшись, знов сідати на коней. Більшого пошкодження ми щоправда не зазнали, але це дуже вичерпувало. Наступ на Вознесенськ ми робили вже майже з розпуки, але з особливим завзяттям. Нам було відомо, що там є запас амуніції, якої в нас у той час вже майже не було. Було всього по п'ять набобів на рушницю, два на гармату, останню, яка ще при нас була, а в мене всього дві кулі для револьверу. На наше щастя большевицька залага Вознесенська також не була сильна. Змобілізували всіх, кого тільки могли але це був невишколений елемент і через те їх багато загинуло. У нас було тільки декілька ранених.

Увійшовши до міста ми перш усього пішли по шпиталях, щоб відшукати наших ранених, які там могли бути. Ми знали, що тут залишатися не зможемо, а не безпомічних будуть пізніше мститися. А тому, що в нас весь час бракувало ліків і бандажів, я пішла шукати по аптеках. Перша, до якої я увійшла, була ограбована та майже зруйнована. Та я не встигла ще й кроку зробити чи слова сказати, коли власник-жид став ляментувати, що ми його грабувати прийшли. Я вилаяла його й пішла шукати далі. На щастя в більшій аптеці, якої ще не встигли пограбувати, такого зруйнування не було. Вдалось дістати трохи ліків, головню хініну, аспірину та дещо морфію, також і перев'язки. Фармацевти були дуже схвильовані. Розказували, що коли большевики їх грабували, домагались кокаїни і замість неї насильно забрали стрихніну. Від того може згинуть багато невинних людей. Просили всюди давати знати й остерігати людей.

У міжчасі наша частина запаслася амуніцією. Цього здобутку було подостатком так що нею наклали вози. У Вознесенську ми дістали на дорогу дещо цукру і спирту.

(Докінчення буде)

ГУРТОК КНИГОЛЮБІВ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

У червні ц. р. Гурток Книголюбів ім. Наталени Королевої закінчив третій рік своєї діяльності. Начислює 14 членок, які охоче приходять на щомісячні сходи.

Впродовж 1968-9 рр. прочитано такі книжки: Василь Барка „Жовтий князь“, Василь Чапленко „Загибель Перемітька“, Ром. Купчинський „Мисливські оповідання“, Софія Парфанович „Такий він був“, Олесь Гончар „Собор“, Кость Вагилевич „Триєдність“, Олександра Шпак „З книги життя“, Збірник „Виховниця покоління“, Ярослав Гриневич „Катря Гриневичева“, Богдан Лепкий „Казка мого життя“. Влаштовано пропам'ятний Вечір Євгена Маланюка з такою програмою: присутні почули літературно-критичну статтю С. Гординського, уривки з „Книги спостережень“ поета, а поетеса Міра Гармаш відчитала низку його поезій.

Кожну з вище згаданих книжок закупила більшість членок. Окрім того Гурток Книголюбів вислав передплату на „Хронологію життя і творчості Лесі Українки“ пера Ольги Косач-Кривинюк і вплатив 5 дол. на закуп дитячих книжечок ОПДЛ.

На чолі Гуртка стоїть невтомна п-ні Марія Харина, що вміло керує його справами. Секретарює в ньому п-ні Марія Романенчук, яка веде його листування і дбає про закуп нових книжок.

З-ПОМІЖ ЧУЖИХ КНИЖОК

На бажання читачок подаємо згадки про цінні твори чужої літератури.

„THE DAY CHRIST DIED“ — by Jim Bishop. „День, коли помер Христос“ — Джіма Бішоп, автора, що крім багатьох інших творів, написав: „День, коли вбито Лінкольна“.

Перед тим, як написати цю книжку, письменник простудіював багато матеріалу, відвідав Святу Землю, де говорив із визначними особами, бачив місцевість, знану нами з Біблії. Папа Пій XII заохочував його писати цю книжку й автор присвятив її своїй

Увага!

З кінцем біжучого року підготовляємось до вибору молодого таланту за 1968 р. Прохаємо розглянутись між молодим жіноцтвом Вашої околиці. Молоді жінки, що проявились у ділянці мистецтва, літератури, професійної чи громадської праці — можуть стати нашим молодим талантом 1968 року! Прохаємо прислати Ваші пропозиції з життєписом!

STATEMENT OF OWNERSHIP, MANAGEMENT AND CIRCULATION (Act of October 23, 1962; Section 4369, Title 39, United States Code)

1. Date of filing: September 16, 1969.
2. Title of Publication: OUR LIFE.
3. Frequency of issue: Monthly except August.
4. Location of known office of publication: 817 N. Franklin St., Phila., Pa.
5. Location of the Headquarters of the Publishers: 4936 North 13th Street, Philadelphia, Pa. 19141.
6. Names and Addresses of Publisher, Editor and Managing Editor:
Publisher: Ukrainian National Women's League of America, Inc. 4936 N. 13th St., Philadelphia, Pa. 19141.
Editor: Lidia Burachynska, 4936 N. 13th St., Philadelphia, Pa. 19141.
Managing Editor: Irene Pelenska, 4936 N. 13th St., Phila., Pa. 19141.
7. Owner: Non-profit Organization, no stockholders.
8. Known bondholders, mortgages and other security holders: None.
9. Total No. Copies Printed (Net Press Run):
(A) Average No. Copies:
Each issue during preceding 12 months: 4700.
Single issue nearest to filing date: 4700.
(B) Paid Circulation:
1. To term subscribers by mail, carrier delivery or by other means: 4277.
2. Sales through agents, news or otherwise: 135.
(C) Free distribution (including samples) by mail, carrier delivery, or by other means: 127.
(D) Total No. of copies distributed: 48,444 in 11 months.
(E) Total Distribution (C & D): 4,599.
(F) Office use, left over, unaccounted, spoiled after printing: 161.
(G) Total (sum of E & F should equal net press run shown in A): 4,700.

матері, яка навчила його любити Христа.

Починає письменник свою розповідь про цей сумний день від 6-ої год. вечора, коли Учитель з учнями засів до своєї останньої Тайної Вечері, а закінчує 4-ою год. ранку через добу, коли Христа поклали до гробу.

Про кожную годину цього дня автор розповідає дуже докладно і з великою майстерністю, так що складається враження, ніби то книжка написана сучасником усіх тих подій, який знав особисто те суспільство й оточення, в якому жив, учив і помер Ісус.

Хоч книжки з релігійною тематикою не є тепер популярні, та все таки, може модерна людина, втомлена щоденним галасливим життям, часом захоче від нього відірватися та повернутися думками до того трагічного дня, коли за неї помер Христос.

Л. Д.

БІБЛІОГРАФІЯ КНИЖОК ЖІНОЧОГО ПЕРА

Продовжуємо список книжок жіночого пера, що появились на еміграції, розпочатий у Н. Ж. ч. 4, 1969 р.

11. Антонович Катерина: „Роля української жінки в праці УВУ“, доповідь, Вінніпег, УВАН, 1953 р., ст. 15.

Тієї ж авторки:

12. „Український одяг“, підручник, В-во „Жіночий Світ“, 1964 р., ст. 37.

13. „З моїх споминів“, Вінніпег, УВАН, 1965 р., ст. 31.

14. Антонович-Рудницька М.: „Франкіяна в американських і канадських бібліотеках“, Вінніпег, В-во Фондація ім. Шевченка, 1957 р., ст. 32.

15. Артим Ірина: „Як шастя зближається“, поезії, накл. авторки, 1946 р., стор. 75.

16. „The Art of Cooking Ukrainian Style,“ A Book of Recipes. Vancouver, B. C. Publ. by UWAC Lesia Ukrainka Branch, 1968 (Fourth Edition), pp. 106.

17. Asher, Oksana „A Ukrainian Poet in the Soviet Union“ (Dray-Khmara), New York, 1959, pp. 49.

ВИСТАВКА ІГРАШОК

Виховні іграшки для дошкільця — це ті, що розвивають у дітей спостережливість, дають знання, побуджують роботу м'язів. Творенням і класифікацією їх займається окрема виховна установа в Принстоні, Н. Дж. Перший зв'язок із нею наладнала п-ні Ярка Теленко, співвласниця фірми „Освіта“ у Філядельфії. Завдяки її заходам установа випозичила комплект іграшок на Сесію Дошкільця, що відбулася з нагоди Ювілею СФУЖО у Філядельфії. А тепер погодилась позичити ці іграшки на Міжокружну Виховну Конференцію, що відбулася 4. жовтня 1969 р. у Ньюарку. Виставкою віддала п-ні Ольга Гнатейко, яка провадила Дитячу Світличку 70 Відділу СУА в Пассейку.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ Н. Ж.

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.

Return to "OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

Централа одержала

в часі від 2. липня до 27. вересня
1969 р. на:

ПРЕСОВИЙ ФОНД:

Від. 2 Честер	5.00
„ 17 Маямі	25.00
„ 17 Маямі (збірка)	7.00
Анна Настюк, Юніон (збірка)	35.00
Д-р Олександр і Ярослава Гудзяки, Сиракузи	20.00

.. По 10 дол.: Ольга Фараонів, Трентон, Мандрівник, Картерет, Сальомея Дроздовська і Андрій Семотюк, Ванкувер, Ірина Яворська, Мейплвуд, Леонтинна Галяженко, Дітройт.

По 9 дол.: Марія Рудницька, Вінніпег.

По 6 дол.: Тамара Олексіук, Кірвіл.

По 5 дол.: Галина Лукашевська, Нью Йорк, Ірина Гнатчук, Лямбертвіл, Ірина Решетилевич, Дітройт, Таня Сиротюк, Ріджвуд, Меланія Кокорудз, Овіго, Марія Сенік, Сиракузи, Катерина Джорджія, Вайтгем, Олександра Іхтіярова й Ольга Лукасевич, Філадельфія.

По 3 дол.: Емілія Кулик, Шикаго, Нелі Ковалишин, Нептун, Минодора Полатайко, Питтсбург, Ізидора Боярська, Бронкс.

По 2.50 дол.: Марія Ходновська, Ірвінгтон, Дарія Самотулка, Принстон, Марія Фішер, Кенкакі.

По 2 дол.: Ірина Лебедь, Монреал, Марія Гордійчук, Клівленд, Анастасія Забродська, Ленсінг.

По 1 дол.: Анна Косоноцька, Випані, Ольга Чато, Овквіл, Оксана Калиновська, Балтимор, Я. Наконечна, Філадельфія, О. Строчан, Кемден, Стефа Гришко, Маямі, Софія Лозинська, Келгари.

ФОНД „МАТИ й ДИТИНА“:

Від. 13 Честер	20.00
„ 16 Мінеаполіс	15.00
„ 28 Ньюарк	125.00

„ 44 Філадельфія	30.00
„ 47 Рочестер	66.00
„ 63 Дітройт	132.00
„ 64 Нью Йорк	90.00
„ 66 Нью Гейвен	33.00
„ 68 Сиракузи	30.00
„ 76 Воррен	45.00
„ 93 Гартфорд	10.00

Марійська Дружина, Філяд. 10.00
Учителі Школи Українознавства,
Клівленд 30.00
Лідія Гріффль, Вашингтон 20.00

По 10 дол.: Розалія Кіналь, Дітройт,
Ольга Коренець, Ньюарк.

По 5 дол.: Олена Назар, Бронкс,
Ольга Сохан, Джерзі Сіті.

По 2.50 дол.: Марія Ходновська, Ірвінгтон.

„ФОНД 500“:

Від. 12 Клівленд	20.00
„ 17 Маямі	25.00
„ 59 Балтимор (збірка)	48.00
„ 82 Бронкс	10.00

ФОНД НАГЛОУ ПОТРЕБИ:

Від. 82 Бронкс 10.00

ФОНД КН. ОЛЬГИ:

Наталія Чапленко, Бруклін 10.00

ВИХОВНИЙ ФОНД:

Олена Климишин, Дітройт	10.00
Ольга Муссаковська, Ірвінгтон	10.00
Ольга Малаховська, Рочестер	3.00

МУЗЕЙ СУА:

Від. 64 Нью Йорк 100.00

ДІМ СУА:

Д-р Наталя Пазунык, Філяд.	30.00
Анна Наконечна, Маямі	10.00

З подякою

Ольга Муссаковська, секретарка
Ірина Качанівська, касієрка

Книга мовчить, а сто людей навчить.

До наших читачок

Улітку наші читачки часто змінюють адреси. Однак при тому забувають повідомити нас про зміну свого мешкання і наш часопис іде нераз кілька місяців на давню адресу. Там пропадає, або повертається знищений та й спричинює додаткову поштово оплату. А воно так легко придбати на пошті картку для зміни адреси і прислати її нам! Тоді всі діставатимуть часопис на час і в відповідній формі.

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

НЬЮАРК, Н. ДЖ.

Збірка на пресфонд

З нагоди похорону бл. п. Василя Кузьми Союзянки провели збірку на пресовий фонд Нашого Життя, що дала 35 дол. На неї зложили:

П-ні Катерина Кузьма 8 дол.; по 3 дол. пп. Є. Цяпка, А. Настюк; по 2 дол. пп. С. Карапінка, А. Сидорович, М. Гарматій, А. Лигвин, О. Байовська; по 1 дол. пп. В. Бакун, П. Кучкуда, Ю. Добощ, О. Салук, К. Березяк, С. Присяжна, К. Боднар, Н. Бігун, Є. Шпирка, О. Патковська, С. Воробець.

Щира дяка за те!

Нова складанка

вирібні ОСВІТА

Українська азбука

Ціна 2.50 дол.

При допомозі складанки-іграшки діти пізнають українську азбуку

Замовляйте:

OSVITA

947 Meetinghouse Rd.
Rydal, Pa. 19046

Для

веселих програм

поручаємо матеріяли
Конкурсу Сатири СУА:

11 одноактівок

із сюжетами з нашого життя

Ціна 5.50 дол.

Замовляти в Централі СУА

Вже вийшла з друку книжка

КУХОВАРСЬКІ

ПРИПИСИ

яка вміщує:

М'ЯСИВО

ГОРОДИНА й ОВОЧІ

ПЕЧИВО

Упорядкувала НАТАЛІЯ КОСТЕЦЬКА

Ціна 2.50 дол.

Замовляти в Централі СУА

4936 N. 13th St.
Philadelphia, Pa. 19141